

Acta Hungarorum Chrestomathia
MMXIII. Vol. VII. #01.
Epistemic Hungarology
Hungisthāni Szöveggyűjtemény

Antiszemita írások

1881-1992

Válogatta

KARSAI LÁSZLÓ

AURA KIADÓ, 1992

A könyv kiadását támogatta

a Magyarországi Zsidók Nemzeti Szövetsége

A kiadó köszönetét mond

Gád Seár-Jasvznak

© AURA KIADÓ, KARSAI LÁSZLÓ, 1992

ISBN 963 7913 08 4

A kiadásért az Aura Kiadó igazgatója

*

Eugen Dühring

A zsidókérdés mint faji, erkölcsi és kulturális kérdés

Die Judenfrage als Racen-, Sitten- und Culturfrage

(Karlsruhe-Leipzig, H. Reuter Verlag, 1881.7-8,13,39-40,94,126-127,136-137.)

[...] Ahol a zsidók előtérben vannak, ott van a legtöbb korrupció. Ez minden kultúrtörténet és kultúrgeográfia egyik alapténye. Lehetne egy térképet készíteni eszerint az ismertetőjegy szerint, kiterjeszteni az országokra, sőt az egész földre, és ilymódon a történelemnek azt az arcát is be lehetne mutatni, melyhez a lakosságoknak a különböző évszázadokban és évezredekben a zsidókkal való keveredése szolgálna zsinórmértékül. Ilymódon megkapnánk a korrupció teljes atlaszát. Ebből azonban nem következik, hogy mindenütt meglett volna a zsidók hatalma arra, hogy a mindig kérdéses korrupciós helyzeteket egyedül hozzák létre. Ilyet feltételezni képességeik túlértékelését jelentené, mely képességek még a rosszban sem bizonyulnak jelentősnek vagy eredetinek. A zsidó inkább utánalopódzik az általános korrupciónak, melyet felfedez vagy megszimatol valahol, hogy ő is részt vegyen benne, hogy mindenben - tudniillik ami a maga és a kiszemelt, önző, többnyire üzleti céljai valamint korrupciója sajátos módja számára kihasználhat. A zsidó eszerint ott van a számára legmegfelelőbb helyen, ahol egy már meglévő vagy jelentkező

korruptió parazitájává válhat. Ahol szokása szerint a népek húsában a legkényelmesebben érzi magát, ott jól oda kell figyelni, hogy az egészséges-e még. Ahol a rendek, osztályok vagy csoportok a zsidóktól való károsodásról panaszkodnak, ott nemcsak a zsidó erkölcs és erkölcsi romlottság a sajátjának tekinthető korrupcióval a hibás, hanem a közelebbi vizsgálat is sokszor azt mutatja, hogy az adott elemet illetően valami nincs rendben, és ez lehetőséget nyújt a zsidóknak arra, hogy ott kiváltképp garázdálkodjanak. Mindenesetre a faji kártékonyság is egy külön dolog, hasonlóan valamilyen parazita állatfaj kártékonyságához. A parazita emberek éppúgy, mint a parazita állatok legtöbbszörben és legotthonosabban a szemétkben és az egészségtelenség állapotában burjánzanak. Ugyanez a helyzet a legkülönbözőbb népek közé vegyült mai héberrel is. Ez a mélyen a többi nemzetiség alatt álló, számunkra azonban természetűl fogva ellenséges és káros néptörzs mindig ott tobzódik és burjánzik a leggazdagabban, ahol a szellemi és szociális viszonyok összehasonlítva a legnagyobb romlottságot mutatják és ezért a legtöbb szemétkkel szennyezettek.

[...] Hogy rendesen áttekinthessük és alaposan felmérhessük mindazt, ami a kérdéses évtizedekben a zsidók segítségével tönkrement, meg kell vizsgálnunk két dolgot. Először: a sajtó legújabbban egyre inkább a politika eszközévé vált, de nemcsak a pártok eszközévé - ami korábban is volt -, hanem a kormányok eszközévé is. Másodszor: az újságok és egyéb folyóiratok túlnyomó többsége zsidók tulajdonában van, amelyekkel a közönséget többnyire észrevétlenül irányítják és gyámkodnak fölötté. Ez a sajtótulajdon szinte kizárólagos az ún. liberális és radikális orgánumok terén, de a konzervatív sajtóban is túlnyomó többségű. A panasz, hogy a sajtó a zsidók kezében van, a legkülönbözőbb államokban ismétlődik. Németország és Ausztria állnak ebben a vonatkozásban az élen, és egyenrangúként csatlakozik hozzájuk Franciaország a maga Párizsban centralizált zsidóságával, és a zsidókkal teletűzdelt újság- és folyóiratirodalmával. De Angliában és Észak-Amerikában is már jól észrevehető tény a sajtó elzsidósodása. Az újság egy tulajdonfajta, hogy azt ne mondjuk olyan, mint a tőzsde. Nemcsak egészében zsidó tulajdonú és zsidók által áruba bocsátott, hanem az egyes állások részleteiben is adás-vétel tárgyai. [...] Ez a faj kezdettől fogva tömegével áramlott ebbe az iparba, mert legtöbbször illetek ennek rossz természetéhez és romlott követelményeihez. Hozzájött még ehhez, hogy a zsidó mindig zsidót von be, és az újságok és folyóiratok zsidó tulajdonosai a legnagyobb természetességgel is zsidó szerkesztőket, tudósítókat és munkatársakat foglalkoztathattak. [...]

A zsidók láthatóan a föld legintoleránsabb néptörzse volt, és az ma is, ha

mégoly vastagon be is vonják magukat az ellenkezőjére utaló külső mázzal. Nemcsak vallásukban azok, hanem minden vonatkozásban. Ha türelemről beszélnek, úgy alapjában véve csak magukat a szemtelenségükkel akarják türelemben tudni. Egy ilyen türelem azonban lényegében a saját uralmukat jelenti, és ez ismételten elnyomással és mindenki más ellen irányuló ellenségeskedéssel jár. Annak a számára, aki közelebbről ismeri a zsidó fajt és annak történetét, alig van tátonyobb ellentmondás, mint egy zsidó, aki az általános toleranciát emlegeti. Az általa követelt tolerancia végeredményben nem más, mint a zsidó törzs intoleranciára való szabadsága. [...]

... a zsidó természet teljesen az anyagi érdekekre irányul. Ebben a durva és alantas anyagi irányultságban van az egyik fő oka, hogy a zsidók képtelenek a tudományban és művészetben alkotónak bizonyulni. Természettől fogva hiányzik belőlük a szellemnek az a szabad és önzetlen működése, mely egyedül az érdek nélküli valóság és szépség felé halad. A legnagyobb kutatók és művészek csak azáltal váltak azzá, hogy gondolkodásmódjukban a mindennapi érdekek fölé emelkedtek, s ez a magasztosság többnyire kiterjedt annak félretételéig, amit általában az élet boldogságának nevezünk. Nos, a zsidó már faji sajátossága szerint is ennek épp az ellenkezője. Nincsenek nagyobb tudományos és művészi képességei, de ha lennének is, alantas anyagi irányultsága miatt nem fejlesztené ki alkotóan, mert ehhez szükség lenne a belőle teljesen hiányzó önzetlen energia egy fajtájára, mely mások felé irányuló energia számára még csak nem is érthető. Ezért jól illik a többi zsidó tulajdonsághoz, hogy hiányoznak az alkotóerők a tudományban, irodalomban és a művészetben. Egy kevés tehetség az összes - mely azonban a teremtő zsenitől messze marad és többnyire csak majmol ami kivételesen megtalálható az egyes zsidókban. Ez a tehetség is azonban csaknem mindig, mindenekelőtt mások szellemi teljesítményének átvétele, és azzal való kereskedés. A zsidó többnyire éppúgy kihasználja az idegen szellemet, mint az idegen javakat. Ahogy az anyagi téren nem hajlamos az alkotó munkára, úgy a szellemiekben sem teljesít semmi eredetit és pozitívat. Ez az a világtörténeti tény, melyet eddigi áttekintésünk megvilágított. Ehhez azonban egy még rosszabb hiba járul, a szociális és politikai alkalmatlanság, mely a zsidókkal való finomabb lelki kapcsolat kizárásához még azt a kellemetlenséget is hozzáteszi, hogy a népek az egyenjogú kölcsönösség és azonos jog alapján saját megkárosításuk nélkül egyébként sem érintkezhetnek velük. [...]

Az egész történelem azt mutatja nekünk, hogy a nép és népek héberek ellen alkalmazott eszközei teljesen elégtelennek bizonyultak. A látszólag legerő-

sebb eszközök egyike Jeruzsálem és a zsidó állam rómaiak általi lerombolása volt. De mit segített a fészek elpusztítása, ha az egész világra és a római birodalomra szétszórt fajzat tovább tevékenykedhetett! Csak az egész nemzetiség megsemmisítése szabadíthatta volna meg az akkori világot a lopakodó bajtól. A római uralomvágy, mely saját birodalmát az összes nép felszívásával egyre jobban degenerálta és hanyatlásba döntötte, inkább az ellenkezőjét tette, és ott is megelégedett a városok és az államok lerombolásával, ahol fontosabb szempontokat, teljesen más célokat kellett volna szem előtt tartania. A keresztény propaganda - melyet kezdetben Csak a héberek és ezen belül túlnyomóan a csöcselék képviselt - elleni belső római támadások nem tudtak semmit sem tenni a faj tovább-burjánzása és besurranása ellen. A római világbirodalom rothadása maradt az a talaj, melyen, a kizsákmányoló, csaló nép gyarapodott.

Mikor végül elismerték a kereszténységet, a Mózes-hittel való házi súrlódások ellenére állandóan s még a középkorban is a hebraizmus menedékéül kellett szolgálnia. A jogos középkori és részint későbbi népi tiltakozásokat a keresztény papok szándékosan csak a vallási vonatkozásokra értelmezték és vezették félre. A helyi kiűzések is csak keveset segíthettek, mivel a héberek megértették, hogy később újra és újra visszasurranhatnak. A gettókba, tehát bizonyos városrészekbe való elkülönülés, melyre mindazonáltal kényszerítve érezték magukat, bár bizonyos mértékben internálta őket, de csak annál erősebb kohéziót eredményezett köztük. Maradt így tátongó ellentmondás is: az övéik egyikének vallásalapítóként való tisztelete, ugyanakkor a nép elítélése, melyhez tartozott. A szellemi dicsőítést, és egyfajta nemzetháborút a „valóssal”, melyből a hagyomány szerint a kérdéses szellemnek is származnia kellett, ezt sohasem lehetett jól összeegyeztetni. Egyetlen, a korábban Isten népének későbbi félredobásáról szóló babona, teória sem tudta ezt a következetlenséget feloldani. Szembe kellett volna fordulni ezzel a nem megfelelő szellemmel, tehát magát a krisztusit kellett volna elítélni és megszüntetni. Így lehetett volna olyan helyzetbe kerülni, hogy a valós héberek soha vissza ne térhessenek. Kiűzni őket az egyes országokból és másik felé fordítani őket, mindenkor rövidlátó és csalfa eszköznek bizonyult.

Ide tartozik az a belopódzó népi rögeszme is, hogy a zsidók Palesztinába tartoztak, és jó lenne, ha mindnyájan oda távoznának. Ha néhány vallásos zsidó őrzi vélt régi dicsőségüket, és ennek megfelelően vissza szeretnék kapni és újraalapítani Ciont, úgy az érthető. Ha azonban a többi nép ilyesmit támogatna, úgy az esztelenség lenne. A mai ún. cionisták keresik más népeknek ezt az esztelenségét, hogy azt kihasználják, hogy valamilyen egzotikus részvényre

alapozott Ciont, melyet ők bankilag állítólag előkészítenek, a nem héber publikum számára is elfogadhatónak, és a zsidókérdés megoldásának tüntessenek fel. Ha ilyen egyáltalán kivitelezhető lenne, az csak a zsidó hatalom növekedését jelentené. Az ügy, ami most a világ fölé kanyarog, ily módon egy fejet kapna, a népek körbetekerése és a közjük való befurakodás még károsabban és veszélyesebben alakulna, mint eddig. Inkább elégedettnek kell lenni, hogy a rómaiak végeztek a héber Jeruzsálemmel, és hogy a későbbi, Bizánc által felélénkített és az iszlám tulajdonában lévő Jeruzsálem csak üres névként, és a történelem gúnyos karikatúrájaként produkálhatta magát. A modern és jobb népek különös hivatása lenne, ha a héber kígyónak, mely ezeknek a népeknek éppen elég hosszú ideig megszényenítésére és kárára tevékenykedett, még egy extra-fejet akarnának szerezni. Ez a történelem visszaforgatását, és utána valami új, a rómaiak rendteremtéséhez hasonló tett elvégzésének szükségszerűségét jelentené. [...]

Ha a zsidók csak egy alacsonyabb rendű nemzetiség lennének, elég lenne velük szemben a különleges viszony a politikát és az irodalmat illetően. Nem minden dologban lenne akkor igényük az egyenlőségre, mindazonáltal képességeik szerint egzisztálhatnának. De az alacsonyabbrendűséghez hozzájön még az alattomos ragadozó típus is, amit nem lehet nemesítéssel, neveléssel, domesztikációval eltávolítani. A kígyó a természet kezdete óta és az egész történelem folyamán őrzi tulajdonságait, kígyószerűsége csak vele együtt szüntethető meg. Egyetlen szellemi, szociális, politikai rendszer sem tudja lényegesen mássá tenni a hébereket, mint amilyenek és amilyenek mindig is voltak. Az ártalmak, melyekből nemzeti karakterük összetevődik, csak velük együtt fejlődhetnek vissza és tűnhetnek el. A keveredésekkel csak mintegy felhígulnak, és ezzel a jobb nemzeteket megfertőzik. Ezek a tulajdonságok ott is megmaradnak, vagy atavisztikusan ismét előlépnek, ahol a jobb néptörzsek asszonyaival való kapcsolat - például a szőke hajjal, és a kivételes módon előforduló kék szemekkel - a héber belső karaktert többé-kevésbé elmaszkírozta. [-.]

*

Bartha Miklós
Kazár-földön

(Bp., Stádium Kiadó., 1939.33-34,83,89-90,94-95,108-109.)

[...] Vallására nézve mózeshitü.

De a mi zsidóinkból, a kik velünk barátkoznak, velünk étkeznek, velünk örvendenek és velünk szenvednek, egyetlen vonás sincs bennük. Tehát senki se csináljon zsidókérdést a kazár kérdésből. Nincs itt szó vallásról. Egy fajról beszélek, a mely becsempészte magát hazánk felvidékére s meglepte a bennszülötteket, miként a penészgomba a védtelen organizmust. Azokról beszélek, a kik magyarul sem nem tudnak, sem tudni nem akarnak.

Egy vad törzs nyelvét beszélik, melynek se nyelvtana, se szótára, se irodalma nincs. E faj terjeszkedik, miként a fecskefonál a lóherésben. Körül fonja, behálózza, rátapad, kiszivja, s mikor elpusztult a megtámadott növény, akkor továbbkúszik az élősdi, újabb áldozat után. Mert hiába lett ura annak a földnek, honnan a nemesebb fajt kiirtotta: nemtud rajta, belőle megélni, miután sorvasztó gazdasági rendszerével a talajt is kizsarolja.

A zsidó vallású magyarokat, a kikben oly nagy az érzékenység, annyi a tudásszomj, a becsvágy, a költészet, a zeneérzék: kérve kérem, ne azonosítsák magukat ezzel az érzéketlen, tudatlan, ambíció nélkül való, durván materiális és mosdatlan fajjal. Ne üldözzék, ne kárhoztassák Egánt, a ki egy szerencsétlen és együgyű népet megmenteni iparkodik ennek a számító, élelmes, deerkölcsi tekintetben a vadállatok nivóján álló söpredéknek karmai közül. [...]

A kazárok

Zsidó mindig is volt és mindig is lesz; mindenütt volt és mindenütt lesz. Ég alatt és földszinén: nem jártam olyan vidéken, olyan országban, a hol zsidó ne lett volna. Havasok ormán, tengerek partján, bányák mélyében - a hol munka van és munka nincs, oltalmazott helyen és veszélyes parton, békében és háborúban, szántóföldön és gyárban, üzletekben és zsákhordásnál a kikötőkben - mindenütt van zsidó. De kazár nincs mindenütt. Kazár név alatt lengyel zsidót értek. Ezen általános nevet azért nem használom, mert a szerencsétlen lengyel nemzetet kímélni akarom, hogy neve ilyen összeköttetésben szerepeljen. És nem használom azért sem, mert a zsidó szó vallásfelekezeti fogalom.[...]

Amit kerestem: a hazafias érzésnek legkisebb nyomát sem födözhettem föl. Ennek mindegy. Orosz invázió, osztrák uralom, magyar alkotmányosság, mindegy. Lelki világába nincs belekapcsolódva a Haza fogalma. Három ismeretlenü egyenletről éppen úgy beszélhettem volna vele, mint hazaszeretetről.

Hetvennégy évet töltött el, a nélkül, hogy szive egyetlenegyszer is megdobbant volna azért a hazáért, a melyben született, a hol élt, vagyont gyűjtött, oltalmat nyert.

Szakállá megnőtt, meg is őszült, teste elhízott, zsebe megtelt. Gyermekeit ki-házásította, unokáit fölnevelte, vidékét kizsarolta. Fináncznak, zsandámak, bíróságnak nem vétett. Hatósággal pörbe nem szállott. Űzte a szesz-csempészetet, az áru

uzsorát, a pénzuzsorát, a gabona uzsorát és a feles marha uzsorát. így élt. A többi is így él. Nem tanul, nem művelődik, nem mosdik. Csinálja az üzletet és a gyermeket. Esküszik hamisan. Sokszor gyújtogat. Megcsonkítja ellensége barmát. Vádaskodik alaptalanul. Veszteget, a hol lehet. Korrumpál mindenütt. Pénteken este gyertyát gyújt és megfürdik a rituális lében. Hangosan imádkozik és némán csal. A földről lenyúzza a termőréteget, a népről a bőrt. Szapora, mint a bogár. Élelmes, mint a veréb. Pusztít, mint a patkány. Az uradalom által elgyöngített hegyvidéki népet úgy támadta meg a kazár, mint a sötét, félelmes és undorító légytömeg a megsebzett és elhagyatott állatot.[...]

Még honossági törvényünk sem volt. A zsidó-emanczipációt egyhangú lelkesedéssel mondta ki a törvényhozás. Az Andrássy gróf híres szálló igéje: „az a bajunk, hogy nincs elég zsidónk” - mindenüvé elröpült. Szánakozva néztük azokat a középkorban sinylődő helyeket, a hol nincs zsidó. Zsidó és vasút kellett mindenkinek, hogy pezsgésbe jöjjön a forgalom. Mivel pedig a kazár is zsidóhitű volt, ennél fogva nem törődött senki a kazár bevándorlással. Ha pedig valamelyik „Pesti Hirnök” vagy „Magyar Állam” féle lap aggodalmaskodni merészelt volna: ugyancsak lett volna hadd-el-hadd. A liberális közvélemény keményen a fejéhez csapkodta volna a humanizmust, a jogegyenlőséget, a vallástürelmet és a civilizációnak minden értékes szavát.

Tehát jöttek. Senki sem kérdezte, honnan, miért? Mit hoztak, miből akarnak megélni, mi a szándékuk, mi a foglalkozásuk? De nem is használt volna az efféle kérdés semmit. Mert így felelnek vala: jöttünk, mivel uzsoráskodni akarunk. A hatóság nem felelhetett volna, hogy az nem szabad. És jöttek. A hátukon batyuval, a kezükben hamis mérleggel, a hordójukban mérgezett pálinkával. Jöttek azzal a keresztyén-gyűlölettel, melyet lelkükben az orosz üldözés megérlelt. Azzal az üzleti élelmességgel, melyet bennük a századok kifejtettek. Azzal a felfogással, hogy másokat rászedni szabad. Másokat károsítani nem czudarság; másokat tönkre tenni nem szégyen. Jöttek tizenként, jöttek százával, jöttek ezerével.[...]

Úgy kell a helyzetet képzelni, mint azt a vaczkor fát, melyet fagyöngy parazita támadott meg. A fagyöngy magvát évtizedek óta hullatja rá a szürkerigó seregély és a huross madár. De míg ép, erőteljes és egészséges a fa, addig a mag nem hajt gyökeret. A fa ellent áll. De mihelyt taplósodni kezd a fakéreg és odvasodni a törzs: megszűnik a fa ellenállási képessége s a fagyöngy magva megfogamzik.

Így fogant meg a hegyvidéken a kazár.

A vaczkorfa kérge el vala taplósodva. A fagyöngy magva megfogant. A törzs pusztul. Tavasz hajtása gyöngye, idétlen; lombja sovány ritka; virága kevés, gyümölcse silány. Minél inkább sorvad a megtámadott fa életerejére: a fagyöngy vaskos és merev és

érzéketlen levélzete annál jobban diszlik. Azonban megmarad fagyöngynek. Arra már nem nyújt elég tápot a sínylódó vaczkorfa, hogy a fagyöngy önálló fává fejlődhessen. Mikor ott jártam, a korai dér már befejezte művét a vaczkorfák lombján. A halvány pirosra kinzott levél már váltogatta a halál sárga színét s a legkisebb fuvallatra tömegesen szállingózott át az enyészet világába. Épen ezért a fagyöngy bokrok annál jobban feltűntek. Mert ezek nem vesznek színüket a dér hatása alatt. Kiállják a legzordabb időjárást is. Télen is zöldek, merevek, érzéketlenek. A merre csak néztem, mindenütt láttam őket, a mint baljóslatú energiával belekapaszkodnak a megtámadott fa redvesedő ágaiba. Sokan vannak. [...]

*

Németh László

Kisebbségben

(Kecskemét, Tanú Kiadó, 1939.

22-24,44-47,49,52-53,64-65, 69-70, 75-77,81-82.)

[...] így jutunk el Petőfihez. Aki az asszimilációban mást mert látni, mint nemzeti nyereséget, vele tömték be a száját. Az idegen származásúak nem jó magyarok? Ki volt jobb magyar Petőfinél? S valóban ki merné Petőfit a magyar-ságból kitagadni? Szekfü szerint az „egész magyar történeti érzés megtagadása nélkül” még csak asszimiláltak sem szabad őt tekintenünk. De miért félenyire ettől a szótól? Azért, mert azt ma, elég hibásan, csak rosszalólag használják? Az asszimiláns nemcsak kap, hanem hoz is.

[...] Más kérdés, hogy Petőfi leért-e igazán ahhoz a magyarsághoz, melyneka lassú elsúlyedését egy hirtelen támadt irodalmi magyarság alatt nyomunkövetjük. Nem - ő erről a magyar Atlantisról nem tudott. Magyar nyelv és ritmus keserves szülőfájásait sosem érezte. Hiába volt népköltő, hasonlítsuk össze népiességét egy Bartókéval, Tamási Áronéval, Erdélyi Józsefével: ez azonnal kiderül. Huszonhat éves korában halt meg s az ágai voltak a gyökerei. Igen kevés talajra volt szüksége s igen sok égre, fürödni, kinyújtózni. Ezért volt elég neki a hordalék alatta. Költészetének a motivumai mind ott tolonga-nak ebben a sekély, de forróvá fülledt szellemben: a nemesszívú haramia, aborivó zseni, a tunya Pató Pál, még az alföldi táj is mind hallható volt versben, tárcában, a színház deszkáján s nem utolsó sorban Eötvös regényeiben. Petőfiemelte föl, s lényegítette át őket természete kék éggel átjárt csapzásában. Amagyar tájnak, melyet keresztül-kasul járt s születésétől haláláig el nem hagyott: ő a költője mindörökké. De hogy magyar alkati kincseinknek olyan tömlője fakadt ki benne, mint Berzsenyiben, Adyban, Móriczban, vagy akár csak egy

Gyulaiban is: ki állíthatná.

[...] Mielőtt tovább megyünk: hárintsunk el néhány szembejövő gondolatot. Nem túlzás-e a szellemet hibáztatni azért, ami a társadalom betegsége volt? Mindenki tudja, hogy negyvennyolc után a nemesség alól kifutott a föld, a fölszabadult jobbágy nehezen polgárosult, a városok közt alig volt magyar, az abszolútizmus még népesedésünket is megállította, a kezdődő tőkés világ ezerféleképp örölte az erkölcsöket; szabad-e hát a közhanyatlás okát a legkülönbekben keresnünk, akik tehetségüket akárhol és akárhogy vetették be, mégis csak szintet tartottak? Nos, ha csakugyan az „okot” keressük bennük, megérdemeljük a vermet, melyben német szellemtörténészként vagy zsidó marxistaként idealizmusról és materializmusról kell elmélkednünk.

Sajnos, mint finista magyarok, erre úgysem vagyunk valók, s nem tudván a sors hogyan csinálja az író, azt figyeljük csak, az író hogyan csinálja a sorsot. Minden nép a maga sorsának a kovácsa, s ahogy a kovács testében három száz apróizom összjátéka üt, egy nép szellemében is száz egymást fékező, kitérítő, erősítő mű hatás rendszeréből pattan ki az ütés, amellyel egy nép sorsához oda sújt. Mi itt ezt a hatás rendszert vizsgáljuk: mi mit fogott le, mit segített, mit siklatott ki, hogy a kalapács újra és újra félreugrott. Nagy népek, amelyek tömegükkel is elvegetálnak, megengedhetik, hogy irodalomtörténetük egyjardin des plantes legyen - virágzó művek egymás mellett; kis népeknek azonban, melyek aggódó karavánként vonulnak át a századokon; az íróik vigyázók, s a szellemet itt éberségéből kell megítélni. S ha más a körülményekbe írt kényszerűsége hivatkozik: engem a magam emlékei, múltunk elemzése, a kelet-európai irodalmak kontroll kémcsövei mind arra tanítanak, amit a jövő magyarjának az eddiginél is szigorúbban kell venni, hogy szellemiekben a „kis dolgoknak is nagy a messzehatásuk”, s egy pár ember lazaságán, erélyén önfeláldozásán egy nemzet sorsa dőlhet el. Hogy ez az erély, lazaság vagyon feláldozás faj és társadalom sűrűjéből jön, meglepetésszerűen, de sosem oktan, s hogy egy ilyenféle irodalom elemzés nemzet karakterológia és társadalom ábrázolás is a tehetség váratlan világánál: az tagadhatatlan. De emberi botlásaim is szervezetemből és körülményeimből jönnek, anélkül hogy ez a tény a rágódás, a megbánás s a jóvátétel szándéka alól fölmentene.

A másik filozófiátlanabb, de bölcsebb ellenvetés: a mi „felszini” vagy „hígmagyarságunkat” veszi védelmébe. A népek jellege változik: Platón után a görögségnek még a színe is más mint előtte; nem változhatott meg a magyarság ugyanígy Kazinczy után? Ő, Kölcsey, Eötvös, Petőfi: egy új tizenkilencedik századi magyar arc, melyen haszontalan az ősök vonásait követelni. S ha valaki, hát ép a te „mély magyarjaid” az „eltévedt lovasok”, akik körül a „volt erdők és ó-nádasok

láncolt lelkei riadoznak". Két okunk is van rá, hogy ezt a felfogást el ne fogadjuk. Az egyik, hogy az irodalom alatti magyar milliók továbbra is azokhoz hasonlítottak, akikhez az irodalom nem hasonlított. Arany bánatos bajsza, a niklai gesztenyék alatt heverő Berzsenyi, Kemény sötét realizmusa még ma is befesthető egy szín-magyarokról szóló regénybe, akár a Dunántúl református parasztjairól írod, akár egy erdélyi városka maradék-magyarjairól. Hát 1860 táján, amikor a közép nemesség java még a földjén ült, népkultúránk ép volt, s Vajda joggal mondhatta, hogy csak a lombot lepték el a hernyók, a gyökér és a törzs egészséges. Mi minden volt itt, gondoljunk Móricz, Tamási ízeire s más máig is gazdátlan ízekre, amiből ezt a tizenkilencedik századi magyarság semmit sem vett fel. S ami benne volt, abból milyen kevés volt odalenn! Azt mondhatná valaki: azért volt új. Igen - de milyen újság az, amelyben az idegen otthonosabb mint a fajtájából jövő, amelyben a jött-magyar úszik, s az igazi fuldoklik. Ez a második okunk. Hogy ez a felszíni magyarság csakugyan felszíni - elárulja az a mohó, vegyi affinitás, amellyel az idegent magához rántja, s a földolgozatlan, szellemmé nem vált magyar múlt hordozóit eltaszítja. Mialatt a magyarság nagy teste az utolsó hetven-nyolcvan év alatt csak melegf orrásokban és vulkánokban tudta fellökni és hallatni magát, idefönn a híg-magyarok és a jött-magyarok egy új középosztályt neveltek, amely csak a népszínművekből ismerte, ami alatta van.

Ahol ez a nevelő munka végbement: ugyanaz a Budapest, amely Pest-Buda korában a híg-magyarság és asszimilánsok első diadalmát látta. Már Arany azt írja 1860-ban, hogy Budapesten kívül nincs irodalom, s ennek igaznak kellett lennie, hisz ők, az egyetlenek, kik néhány éven át a vidék hangjai voltak, maguk is ideköltöztek elhallgatni. Ez a Budapest 1860-tól félszázadon át mást sem tett csak dagadt, ahogy azt a tőkés rend s az új központosított állam parancsolta. Előbb volt ő, s csak azután jött Amerika, hogy ma, amikor Amerika megtelt, megint ő legyen a lábrakelt egzisztenciák dunaparti Amerikája. A benszülöttjei németek és zsidók (a jórészt zsidó kereskedő-rétegben van a legtöbb pesti benszülött), s akik hozzácsodródnak egy húszmillió, vegyesnyelvű birodalom szerencsekeresője: román és szerb kevesebb, tót és sváb több mint az arányszám kíváná, a magyar a középben. Erre, a legföljebb egyharmadában magyar fajú hordalékfélére a magyarságot rákényszeríteni még akkor is gigászi feladat lett volna, ha színházban, sajtóban tucatjával ülnek a diadalra jutott Zilahy Károlyok, s egy, városra-szokott, de virulens magyar szellemiség fogadja a vidékről feláramlókat. Ilyesminek azonban nyoma sem volt, s ez a hirtelen összeszaladt Budapest csakhamar hozzálát, hogy maga válassza kiszórakoztatóit. A régi magyar irodalom Budapesten lakott, de az egész magyarsághoz szólott; ezt Budapest magának csinálta, de az egész ország hozzácsokott. Hozzá kellett szoknia,

mert fővárosi volt, mert más nem volt, s mert nemcsak az irodalom szóródott szét a vidéken, hanem az olvasók is. Az érettségi bizonyítványoknak még ma is itt készül negyven százaléka, a diplomák majd mind. Pest több középosztályt adott, mint amennyit kapott, s annak is amit nem ő adott, ő lett a Jénája s Heidelbergje.

[...] A gazdaságot fölhúzó zsidóság a kultúrában is ott erős, ahol tőke, vállalkozó kedv, import hajlam és anyag érzék kell; övé a kiadás, a sajtó, ők az új irányok bekiáltói, az irodalom szervezői, s ők csinálják meg, - hajlamból és sérelem-ből - a magyarországi szociálizmust. A svábok jó tisztviselők, s ők lévén a legproblémátlanabb emberek az országban, a kiegyezett állam örömet altatja el rossz lelkiismeretét aggálytalan hazafiságukkal. A kultúrában is ott kerülnek fölül, ahol a tisztviselői pontosság, rendszeres kitartás, ha nem is teremt, de hézagot tölt: a tudományban. Az irodalomban kevesebb szavuk van, amíg csak a legjobban nekik illő szerepet: az osztályvigyázóit ki nem sajátítják. De vigyázat törzsökösök, ne siessünk a vádaskodással. A kultúra olyan, mint a vérkeringés; a múlt legnagyobb kultúr dobbanásai sem segíthettek volna át az asszimiláns koron, ha az csakugyan olyan teljes vényomás-zuhítás zünete minden alkotásnak. Ez azonban nem igaz. Ez a kor ha nem is igen csinált magyar kultúrát, de csinált kultúrát, amely később elmagyarosodhatott, s ha ez a kultúra nem is volt nagy, magasságban - a réginél nagyobb kiterjedésivel nagyobb alap volt új emelkedések alá. Pezsgő szellemi élet még nem nagy irodalom, de ahol megvan, ott az irodalom is megjelenhet. A mi jött-magyarjaink tagadhatatlanul megpezsgették az Akadémia fellegvéra alatt a szellemet. A városi élet intézményei bőségben, a városi műfajok teljes virágzásban.

[...] A zsidóságtól egyet nem lehet megtagadni: a feltörő új magyarság ebben az elkérgesedett társadalomban csak rajtuk át tudott fölhajtani. Szükségük volt ránk? Ha érvényesülni akartak: a magyar írók csak akadályozták őket; ha zsidó forradalmat akartak: e névtelen írónál súlyosabb szövetségeket is vehettek volna igénybe. Hatvány, Jászi, Lukács az Akadémia tornácából fordult Ady felé, s a durvább zsidóságnak, Kiss Józsefnek époly kevésbé kellett Ady, mint a szakszervezetek talmudistáinak. Az a kis zsidó elit, amely az új magyar irodalomhoz szövetségesül verődött: bizonyára nemcsak ördögi számításból tette ezt, hanem a jobbakat összefűző örök vonzalomból. A háború előtti irodalomról sosem lesz helyes fogalmunk, amíg a magyar íróelitet Adyn és Móriczon át, a zsidó elitet pedig a sajtó és a forradalom tucat-zsidóin át ítéljük meg.

[...] A zsidó asszimiláció a világon - azt hiszem - sehol sem sikerült: legföljebb néhol még nem tudják, hogy mennyire nem. Az első lépést: a nyelv felvételét, a zsidók mindenütt megtették s a másodikra: a nemzeti vallás feladására is megvolt a hajlam bennük. Az asszimiláció két dolgon akadt meg: túl mohón vetették magukat a

befogadók sors zónáira, kultúrára és politikára, melytől illem és vér egyaránt visszatarthatta volna őket; s ugyanakkor, amikor a nemzetek jövőjét monopolizálni igyekeztek, nem tudtak ellenállni az ősi hitüket s faji gondolkodásukat gőzölgő nemzetközi irányok hívásának. Ez a megállapítás az enyém, de nem csak az enyém. A zsidó önkritika ritka kísérletében, Polányi angol egyetemi tanár tanulmányában ugyanezt olvasom. Ő mondja el a valóban klasszikus „linzi eset”-et is. A pángermán mozgalmat az asszimiláns Friedjung alapította meg Linzben, egy mási zsidó: Adler s egy igazi német Schonerer társaságában 1880-ban. Amikor a németek még nyugodtan viselték széttagoaltságuk - a jövevény Friedjung ebbe már nem tudott belenyugodni. Két év múlva az új pángermán mozgalom kizárta a zsidókat s Friedjung helyét Schonerer foglalta el. Vele kezdődik a német antiszemitizmus. A megsértett Adlemek eszébe jut Lassalle és Marx: s megalapítja az osztrák szociáldemokráciát. Lehetne-e három mondatban jellemzőbbet mondani mindarról, ami ötven év óta a világban történik? Az európai szociálizmusnak (épúgy mint a zsidóságnak) óriási szerencsétlensége, hogy ez az adleri sértődés kerítette hatalmába. „A zsidóság abban a vágyában, hogy teljes polgárnak érezhesse magát, mindazokat a hagyományos életformákat el akarja törölni, amelyekhez születés szerint nincs teljes joga.” De mi lesz, ha a népek nem akarnak kivetkőzni a kedvükért teljesen magukból s utolsó szorultságukban azokat a borzalmas elveket szegzik ellenük, amelyeket a marxizmusban az ősi Európa ellen ők alkottak meg? Magyarországon a háború táján már ép elég művelt, sértett és győzelem szomjas zsidó él, hogy az általános elvek alól ez a faji Drang kiütközzék. Szabó Dezső örök érdeme, hogy a porondon magukra maradt zsidóknak ezt a kommunizmus első napjaiban vágta a szemükbe.

[...] A jött-magyarok háború előtti szerepe fájdalmas, de sok tekintetben termékeny is volt, s hibáztatni érte mást, mint a befogadó népet nem lehet. Az asszimilánsok háború utáni szereplése sem hasznos nem volt, sem ártatlan, országalkotókból most lettek országbitorlók, az elakadt magyar szellem segédcsapataiból amagyar szellem elnyomói. Már az 1918-as forradalmat miattuk veszítettük el. 1918 őszén semmi sem lett volna természetesebb, minthogy a királynak a magyar hűbériség is utána menjen, s a magyar a kelet-európai polgár-paraszt államok leggazdagabbjaként igyekezzék régibb kultúrája s kedvező helyzete előnyeit kihasználni.

Így is történt volna, ha zsidó forradalmárainkat kétfeledobogó szívük s azEurópa fölött kibomló nemzetközi forradalom füttyszava a zsidóügyért hisztériába nem ejti. Mivel magyarázható különben egy olyan, csaknem konzervatív tudós, mint Lukács György, hirtelen népbiztossága? Móricz Zsigmond-féle magyar forradalmárok soha ilyen örültségbe nem csigázták volna azt az októbert, amelynek igazán csak le kellett volna tépni az érett gyümölcsseit. De még ebben az ellovaglásban is lett volna valami

haszon: a jött-magyarság egyik fele leleplezte magát, s néhány évre a sarokba állították. Nem kell nagy számtan tudósnak lenni, hogy a középosztály másik felében a vérszerinti magyarság befolyás gyarapodását várjuk. Igen, ha a második forradalom: nem ellenforradalom, s a Nagyatádi nevére hallgató paraszt-demokrata törekvések rögtön az elején el nem nyeletnek. S ugyan ki nyerte meg a hűbériségnek a csatát? Kik voltak azok az inkább keresztények, mint nemzetiek, akik a bolsevikire szórt szentelt vízzel a magyar parasztot is kiszorították a politikából, ha nem a tisztviselő osztály inkább svábjai mint magyarjai. Mit akart a magyar úr? Megmerevíteni a magyar társadalmat.

[...] A zsidóságot 1919-i önleleplezése után megrémítették s amolyan félgettóba nyomták, de meg nem törték. Ezt az akkori Európa sem engedte volna, de a magyar uralkodó réteg sem volt bolond, hogy a legalkalmasabb dajkát, a megfélemlített zsidót, megsemmisítse. Az „üldözésből” állóháború lett, majd a vakra puffogó puskák közt megindult a cserekereskedés. Jóhiszemű ember alig mondhat mást, minthogy az így kialakult „baloldal” a zsidóságnak volt óvatos, de szívós érdekképviselője. A magyar szellemnek kezdetben szerencséje volt még ez a magyarságból kizárt baloldal is, mert nélküle – legyünk őszinték - azonnal és teljesen megsemmisült volna, később azonban egyre nagyobb csapásává lett, mert ha fenn akart maradni, vele kellett kiabálni vagy merevedni. A magyar zsidóság számára az 1925-35 közé eső idő lett volna az önbírálat ideje. Nem mondhatni, hogy erre nem volt meg a békéje. Kivülről épűgy érkeztek jóhiszemű biztató hangok, mintahogy a zsidóságból is emelkedett olyanféle szózat, mint a Pap Károlyé. A zsidóság azonban tán senkinek sem bizonyította be oly világosan, hogy az önkritikára képtelen, mint nekűnk, akik a magunk érdekével egyűtt a maga érdekét követeltűk rajta. A mi ajánlatunk körülbelűl ez volt: „Ne küzdjete az ellen, hogy irodalmunk és jűvűnk mihozzánk hasonlítson. A magyar szellem és a magyar radikalizmus önálló akar lenni, bízzátok rá magatokat, hogy higjete nemességében és nagylelkűségében. A csendes rokonszenv s a képességeitekhez, helyzetetekhez illű segűtség: többet ér nektek is, mint az anyagi fűlűnyetekkel erőszakolt uralkodás.” Nem állítom, hogy a zsidóságbn nem akadt néhány, aki ezt a becsűletes alkut megértette; a többség azonban a kis Ignotus s az idegbeteg Hatvány nyomán shylocki dűhvei vetette magát az ajánlattevűkre. Kordában kell az írűkat tartani; jutalmazni és példát statuálni, hogy a „baloldal” meg ne bomoljon. A „baloldaliság”: becsűlet és kenyér lett a fiatal írűra. S hogy sokbűl választhasson: két magatartással is megkűnálták: lehetett marxi talmudista, aki elvont okoskodással írűt mindent, ami a fűldgűmbűn szűn s a lűlekbűn gyűkér, v agy ha gyűnge szűvű s nem akart hűhűerolni, lehetett humanista, aki annyira emelkedett lelkű, hogy nem tud egy zsidűt egy magyartűl megkűlűnbűztetni. Maguk a kűnáló k szezon

szerint, sőt egyidőben voltak: népbiztos jelöltek s Thomas Mannok.

Mi magyarok, kiknél valóságos nemzeti mánia magunk és fajunk okulása,- sosem tudtuk megmagyarázni magunknak ezt a dühöt, mely hevesebb volta tisztázó törekvéssel, mint a néphangulatot megnyargaló heccelődéssel szemben. Hát hiheti azt egy művelt zsidó, hogy a népivel ismerős magyarnak igazán nincs semmi komoly féltlenivalója az ő beteg nélkül csinált főzetteitől? Vagy csak a hatalom hamis érvelése volt a „széttépett lélekről” folyó s az antiszemitává pécézett író sorsába taposó lamentálás, s a düh könnyein át egy hideg tekintet figyelte az európai konjunktúrát és a fölülkerekedés esélyeit? Kis népek s kis népekbe zárt népcsoportok, mint láttuk, ritkán tudnak magukból valami egészet kiérlelni: amit a nagyvilág ígér, mindig csábítóbb, mint amit a kis haza követel.

Ez a kifelé pislogás volt talán annak is az oka, hogy a magyarországi zsidók 1919-től csak a sérelmet jegyezték meg s a mérkőzés tribünjén szurkolva, vérmérsékük szerint bosszúra vagy elégtételre vártak. S bizonyos, hogy a szovjet időnkint igen-igen jól áll. 1931-ben már szinte lerepült az álarc s az írónak, aki akkoriban a „rosszak” közé volt felírva, bizony hurokforma biztatások lógtak a nyakában. Azóta az európai mérkőzés más arcot öltött; de a Délamerika földrajzát tárgyaló zsidó társaságokban ma is sokkal sűrűbb, aki megtorlást remél, mint aki magába szállást sürget. Pedig a zsidó sorsot sosem oldhatja meg: sem győzelem, sem vereség, sem a lutri istennő bármiféle kereke-forgása; csak egy új zsidó magatartás. Hogy ezt be nem látták, azért ők épúgy megfizetnek, mint a babiloni fogságra vetett magyar szellem.

Az a zsidó elit, mely a háború után talán még számosabban lép fel, mint a Nyugat első korában, sajnos, alig javított ezen a keserves együttélésen. Ha műveltségen európai tájékozottságot értünk, ez az új zsidó elit, Bessenyei óta első ízben már-már a magyarok műveltségbeli fölényét fenyegeti. Külföldet járt, az angol-francia irodalmat igen jól ismerő emberek, Európa felé menekülőben a zsidóságból. Az elsáncolt baloldal túl szűk és korlátolt karám nekik, de a magyar radikálizmustól még jobban visszolognak. Sárközi Györgyön kívül nem akadt ember köztük, akit a magyar ügy meghódított.[...]

Nem látjuk-e ma is, hogy az asszimiláns sokszor még a hazaárulás határán is hazafinak hiszi magát, mert a maga hajlama s a nemzet érdeke közt egyszerűen nem veszi észre a szakadékot? Jobbhiszeműen hibáz, mint a híg-vagy romlott-magyar, aki szíve jobb hangjait nyomja vagy sikkasztja el. Szellemi emberhez s patriótához illő-e az ilyen jött-magyart, vad „nem vagy magyar” kiáltással dögönyözni a hazaárulásba? Nem okosabb-e a megmutatott magyar ügygel szemben kényszeríteni őt alávetésre vagy gyűlöletre, igazi asszimilálásra vagy elkeseredett disszimilációra? „Tudd meg, hogy ez a Bessenyeitől Ady-ig s azontúl futó magyar ügy itt a történelmi vallás - erre

kell átkeresztelkedned, kisebbségi helyzetét vállalnod, s a magadét megtagadnod. Ha pedig azt mondod, hogy Te más úton akarsz magyar lenni, mert más magyar utak is vannak: mi azt mondjuk, hogy kis népeknek csak egy jó útjuk van, s lásd, hogy őrződ meg magad azokon az úton az árulástól." Ez volt azén könnyen ellenőrizhető álláspontom tizenhárom éven át a jött-magyar többség és magyar kisebbség dolgában. S ez ma is. [...]

*

Németh László

Haza, Nemzet, Nép és Család. [...]

Beszéd Balatonszárszón

a Magyar Élet-tábor előadás- és megbeszéléssorozatán

(Bp., Magyar Élet Kiadása, 1943. 45-47,49.)

[...] Én ezt a háborút az első pillanattól mély pesszimizmussal néztem. Nem tudtam olyan kimenetelét kitalálni, amely számunkra kedvező lehessen. 1939-es helyzetképemben olvashatják: akár a német, akár az angol vagy az orosz koncepció győz, én azt másnak, mint a magyarság súlyos megpróbáltatásának elképzelni nem tudom. Nemcsak a háború pusztításaitól: megszállásoktól, bombázásoktól, a legjobbak elhurcoltatásától féltettem azt, amit idáig csináltunk, sokkal inkább a háború utáni „rendezésitől. Az az „üdvösség", amellyel Európa fog megajándékozni, nem az lesz, amely társadalmunk halk folyamataiban készül. Nem is lehet, hisz azokat odakinn senki sem ismeri. Előrelátható volt, hogy kívülről neveznek ki ránk „megváltók"-at, a mint minden kinevezésnél, ennél is protekció érvényesül: a dugaszban levők közül az lesz a „poglavnik", akit a külföldön élő tanácsadók s hazai sugalmazóik a legalkalmasabbnak tartanak. Mondjuk-e, hogy ezek a tanácsadók - még a jóindulatúak is, - keveset tudnak a magyarság valódi állapotáról, a rossz indulatúak pedig első dühükkel épp az ellen fognak fordulni, ami itt a bennszülöttek védelmére fölépült, s az ő illetékességüket vitássá teheti.

Amit 1939 óta csináltam, (s mások is csinálták) annak a végső célja mindig ez volt: a magyarságot egy ilyen „üdvözítő terror" ellen beoltani, s amennyir elehet, megszervezni. Faji nyomás nehezédvén ránk, fokozni kellett a bennszülött öntudatot. Ezért frissítettük föl történelmünket, s szabadítottuk föl művelődésünk legmélyebb, leghatásosabb ellenanyagait. Minél több embert igyekeztünk bevonni az új magyar szellem hatása alá. Ezért próbáltuk a magyar irodalom számára kicsikarni a legnagyobb szószéket, a színpadot, ezért erőltettük a népfőiskolákat; ezért jártuk ügynökkékként az országot. A végső cél az lett volna: olyan radikális tábort állítani föl

ebben az országban, amelynek nézeteit (s azokban a bennszülöttek valódi érdekeit) a ránk küldött megváltóknak is figyelembe kell venniük.

Nem mondhatjuk, hogy ez a tankokkal versenyző, bombáktól szorított nemzetszervező kedv egészen eredménytelen volt. Sehol úgy meg nem cáfolódott a fegyverek közt hallgató múzsákról szóló közhely, mint Magyarországon ebben a négy-öt esztendőben. El sem tudjuk olvasni, föl sem tudjuk lapátolni, mit termett a magyar irodalom ebben a szörnyű szorításban. S ezeket az írásokat olyan olvasóréteg falta, amilyen Magyarországon talán sohasem volt.

Ha egy félvallás ilyen helyzetekben segítene: rajtunk segítve volna. Sajnos, ehhez némi szervezetség is kellene s hatalmi kifosztottságunk s a megromlott bennszülött erkölcs ebben volt gyenge. A rendszernek volt állama, a gyarmatosítók megváltó jelöltjeinek tőkájuk, sajtójuk, kész szervezeteik; a bennszülötteknek azonban nem volt csak irodalmuk s egy kis lelkesedésük. Ezt könnyű volt elszigetelni, ahogy a háborús nyelv mondja: elreteszelni. Ennél is súlyosabb volt erkölcsi hiány. Azt senki el nem képzelheti, milyen emberfölötti kísérlet volt itt csak az írókat is a maguk és népük érdekeinek a védelmére (ahogy Illyés mondta) egy „szekértáborba” összehozni. Nem is sikerült soha. A kívülről bujtogatók, a maguk gyarmatát készítőik mindig erősebbek voltak. Elképzelhetetlen, hogy ha mi leülünk: az átalakulás programjában meg ne egyezhessünk. Önök tanúi voltak itt tavaly: mily könnyű volt látszólag áthidalhatatlan álláspontokat megfelelő környezetben összehangolni. De azután jött a meg nem felelő környezet, az egymás feje követelése, s elromlott ez is. Most pedig itt van a háború vége, s minden eszmecsere késő és reménytelen. Az emberek nem meggyőzni és meggyőződni akarnak, hanem ítélni és szerepet játszani.

[...] Elsősorban azokhoz a magyar emberekhez fordulok, akik az új magyar szellem hét évtizedes erőfeszítéseit ismerik, s az átalakulás vezérkarába is belekerülnek. Tán nincs is tiszta fogalmuk róla, milyen nehézségek elé mennek, mekkora felelősséget vesznek magukra, s milyen borzalmas vád lehet az árnyéka közszereplésüknek. Mivel támogathatja őket a magyar szellem? Csakis azzal, hogy rájuk függeszti tiszta pillantását, figyelmezteti őket, hol kell vigyázniok, melyek azok a kérdések, amelyekben felügyelete alatt állanak. Magam három dolgot kötök a lelkükre.

1. Hogy a szabadság, amelyet hoznak, valóban a magyarság felszabadulása legyen. Egy rendszer önmagában nem válthat meg egy népet; minden attól függ: kik, milyen módon, milyen ösztönökkel alkalmazzák. A tőkés rend, melynek Nyugat magas ipari civilizációját s polgári jólétét köszönheti, a magyar népet, láttuk, még mélyebbre taszította bennszülött sorsába. Azt sem kell bővebben magyarázni, hogy az angolszász jellegű kapitalizmusnak a bevezetése vagy visszahozása a magyarság

részesedését a nemzeti vagyonban szinte órák alatt megcsappantaná. De talán nem olyan szembeszökő, hogy a szocialista rendnek is megvannak, tán még nagyobb mértékben, az ilyesféle veszélyei. Képzelnék el egy szocialista államot, ahol a szabad parasztséget kolhozokba terelték, a kisiparosságnak nagy közös műhelyekben kell dolgoznia, az értelmiség a legszorosabb felügyelet alatt áll, s ebben az államban az ellenőrzöttek magyarok, az ellenőrzők pedig busmanok vagy tibetiek. Ugyebár ez a szocialista állam aligha lesz jobb a legsötétebb jobbágyságnál, még ha formailag tiszteletben tartja is a szocializmus alapelveit? Önök nagyon jól tudják, hogy nem busmanokra és nem tibetiekre gondolok.

Épp nekem jogom van a zsidókérdésről néhány szót ejtenem; már csak azért is, mert négy éven át csaknem teljesen hallgattam róla. Kétségtelen, hogy a zsidó kérdést is a világtörténelem hozta vissza ránk minden eddiginél súlyosabb alakban. Egyesek emlékeznek a Kisebbségben passzusára, amelyért a nyilasok annyira haragudtak. Ha a helyzet az marad, ami 1937-ben volt: Magyarországon harminc év múlva nincs zsidókérdés; a zsidóság elillan fölfele, a gyermektelen jómód retortáin. Azóta minden őket reaktiválta. Elsősorban a zsidótörvények, amelyek nem engedték meg, hogy zsidók legyenek a zsidók; az „őskeresztény” középosztályból kellett zsidókat bérelniök. Elmagyarosodott, fél-, negyed-zsidókat szorítottak a megbélyegzéssel közéjük. A nemzeti ellenállás napilapjait csak az ő pénzükön lehetett megszervezni. Volt legitimisták, fajvédők, klerikálisok szorultak át az ő fennhatóságuk alá. S most itt van egy béke, amelynek ők lesznek a sűgói, s ők lehetnek a kinevezett megváltói is. A zsidókérdésben én sosem általánosítottam, kritikáim és írásaim ezt eléggé bizonyítják. Az azonban egészen természetes, hogy az önkritikátlan, bosszúszomjas zsidóságnak a szemérmes kultúratisztelővel szemben ebben a négy-öt évben rendkívül meg kellett erősödnie, s nagyon rossz füle van annak a kés köszörülésre, aki nem hallja, hogy, Shylocknak éppen a szív kell.[...]???

A betű öl

(Soproni Hirlap, 1944. május 4., 2.)

A betű öl, ha olyan szellem veti papírra, amelyiknek nem az a fontos elsősorban, amit a betüből ki lehet olvasni, hanem ami mögötte van. A gyanútlan olvasó felnyitja a könyvet, elkezdi olvasni s egyszer csak azon veszi észre magát, hogy az író beleragadta olyan gondolatvilágba, amely az ő lelkületétől távol áll, bizonygatva lát olyan igazságokat, amelyekkel eddig harcban állott, de miután a betűmilliárdok a sorozatosan megjelenő könyvekből állandó és állandó pergőtűz alatt tartották az olvasó lelkét, az, észre sem vette, hogy a mótely miként öntötte el lelkét s már

odajutott, hogy egy tőle idegen gondolatvilágnak lett maga is részese, talán harcosa is. Ez a betű öl. És ebből a betüből ömlött a métely, a magyar lelkek felé hosszú évtizedeken át. A hírlap és a könyvirodalom Magyarországon szinte túlnyomó százalékban átsiklott annak a szellemiségnek birtokállományába, amelytől megszabadulni szinte úgylátszott, a lehetetlenséggel határos.

A napokban egy díszes listát közöltek a fővárosi lapok. Veretes magyar nevek sorakoztak fel a.b.c. sorrendben és amikor a zárójelbe tett eredeti nevet is elolvastuk, megdöbbszünk azon, hogy íme a magyar olvasóközönség könyvszekrényébe ezeknek az íróknak alkotásai jutottak el. De nemcsak a hírlapirodalom, a könyvkiadás, hanem a színművészet is az övéké volt. És eljött az ideje annak, hogy egy erélyes kéz elrendelje a kiadók, kereskedők és könyvtárak számára a zsidó szellemi termékek kötelező beszolgáltatását. Papírorló malmokba jutnak ezek a szellemi termékek, amelyekhez a magyar lelkeségnek semmi, vagy vajmi kevés köze volt. A magyar közvélemény nagy meglepődéssel és őszinte örömmel veszi tudomásul a kormány rendeletét, amely megtiltja hazánkban, hogy zsidó szerző műve megjelenhessen. Azokat se kiadni, se sokszorosítani, se közzétenni, sem pedig forgalombahozni nem szabad. Amennyiben tudományos tárgyú műről van szó, annak közzétételére és forgalombahozatalára a vallás- és közoktatásügyi miniszter (Antal István -a szerk.) a miniszterelnökkel (Sztójay Döme - a szerk.) egyetértésben kivételesen engedélyt adhat, ha a közérdek azt megkívánja.

Ha elgondoljuk, mit jelent a magyar nemzet szellemi életére nézve ennek a rendeletnek végrehajtása, csak annyit mondhatunk: nagy kő esett le a szívünkről, hogy megszabadultunk egy kalmár lelkületű irodalmi világ mételyétől, melynek elegendő volt néhány évtized zavartalan munkája, hogy már-már oda jussunk, hogy a kritika nélkül olvasó magyar közönség szinte megkülönböztetni sem tudta már az ocsutól a tiszta búzát.

A magyar írókra e nagy jelentőségű kormányrendelet végrehajtása után igen nagy feladat vár. Szinte azt mondhatnánk, nem volt magyar korszak még, amikor az író fenségesebb feladat előtt állt volna, mint napjainkban, mert a mai kor magyar írójának nemcsak azt a hézagot kell kitölteni, ami a zsidó irodalmi termékek kiküszöbölésével mutatkozik és nemcsak az áll feladatában, hogy helyrehozza az eddigi lelki pusztítások szellemi kártevését, hanem meg kell mutatkoznia a tehetség és elhivatottság magyar múzsájának, amely mondanivalóját a magyar lelkeségből merített gondolatokkal és eszmékkel telíti.

Aki járatos volt a letűnt világ zsidó kiadóhivatalaiban és szerkesztőségeiben, s gondolatait nyilvánosságra öhajtván hozni, helyet keresett szellemi alkotásainak, az jól tudja, hogy nehezebb volt egy igazi magyar szellemi terméket megjelentetni a

zsidó sajtó magyarnyelvű kiadványainak hasábjain, mint a bibliai tevének átjutni a tű fokán. Szellemi dróttakadályok, farkasvermek és rókalyukak zárták el a legnagyobb tehetség elől a nyüvánosság zsidó orgánumait.

Ezek a zsidó szellemiséget árasztó Maginot vonalak és bunkerek mind egyszálíg leomlottak. Nagyon helyes, hogy a még fel nem robbant bombák, amelyek a kiadóhivatalokban és könyvkereskedésekben megbújva várják a gyanútlan könyvvásárlót, oda jutnak, ahol már nem öl a betűjük: a papírorló malmokba.

(-)

„Mit gondolsz, nyájas olvasó, miért kellett heteken át olvasnod apró bejelentő írásokban, Internet minden oldalán, ujságban és női lapokban, hogy a magyar drámairodalomnak megint értékes, bensőséges szenzációja készül, mert B. Rózsa Róbert Iván benyújtott egy drámát a Vígszínháznál? Miért kellett figyelmünknek többször, nyomatékosan ráterelődnie arra, hogy B. Rózsa Róbert Iván egy ízben, ezelőtt tíz esztendővel kegyes volt megajándékozni a nemzetet Ifjúság című novelláskötetével? Miért kellett felujjonganod az apró, érzelemdús írások anonim szerzőivel, hogy végre nem kell a végleges megnémulástól féltetni B. Rózsa Róbert Iván, ő ugyan nem írt azóta novellát, hanem megtanulta Z-től a rendezést, és azóta vígan rendez a Vígszínháznál, de ez zsenánt tőle, akitől a nemzetnek nem fénymázat, hanem irodalmat kell várnia, epednie, kiostromolnia, mert ha ő nem ír, akkor a magyarságnak már kétségbe kell esnie, mintha annak idején Jókai Mór beült volna a svábhegyi villába és húsz esztendeig juszt sem írt volna egy betűt sem. (...) Nem tudom, én csak azt tudom, hogy az „Őszi vihar”-t végre előadták és az előadás után részint a szokványos kritikusok, részint a primadonnamódra beugrott alkalmi ítések agyongyönyörítették a megfelelő rovatokat B. Rózsa Róbert Iván perzselő lírájával, föltétlen irodalmi akarásaival, borongó bánatával. „

*

Csontos Márton

Gettóba a liberális-zsidó szellemet is!

(Soproni Hírlap, 1944. május 14., 1.)

Akik mindig kérlelhetetlenül a szívós kitartással harcoltak a keresztény ma-gyar élet diadalrajutásáért, azok a boldog meglelégedéssel látják a kereszténymagyar társadalom önmagára ébredését szellemi síkon is.

Tudjuk, hogy minden háború változást hoz. A háború „az emberiség forradalma”, amely megszüntetni akarja a „régii” világ hibáit s új életstílust akar meghonosítani

erkölcsi, társadalmi és szellemi téren egyaránt.[...] Hogy nyugodtan számíthatunk erre a szellemi újjászületésre, a jelek mutatják. Az ország felelős vezetői nem elégedtek meg a zsidóság gazdasági térhódításának megszüntetésével, hanem megindították a kérlelhetetlen harcot a letűnt világ szellemi „nagyságainak” felszámolása érdekében is.

[...] Most jött haza a városból a sikeres érettségi után a család szeme fénye, az „ifjú tekintetes úr” s nagy halom könyv között találok, nyitott könyvszekrény előtt. „Mit csinál, fiú?” - kérdezem. „Rostálok.” Kezében a kormány „indexével”, boldogan állapítja meg, hogy „mi nem voltunk olyanok”, hogy „azt” a szellemet beengedtük volna családukba, a könyveken keresztül. Vajon mi „olyanok” voltunk-e? Átnéztük-e a könyvtárunkat, a folyóirat-szekrényt s - most nagyon nehezet kérek! - önmagunkat? Igen! igen, önmagunkat! Vájjon nem fertőzött-e meg minket a zsidó szellemiség, amely moziban, színházban, könyvekben s a szórakozó helyek nagy részén terjesztette a maga „igazát”, a keresztény szellem destruálását. Ezeket a helyeket pedig nemcsak zsidók látogatták!

[...] Mozgalmat, erős, határozott társadalmi összefogást a zsidó-liberális szellemiség háttérbeszorításáért! Ha ez nem történik meg, csak félmunkát végzünk! Enélkül a fertőzés „apáról-fiúra, anyáról-leányra” száll, hiszen évtizedeken keresztül hatottak ezek a gonosz tényezők. Tisztelettel kell fogadnunk még - vagy talán leginkább - az ifjúság megmozdulását is, mert ők az újélet legbiztatóbb Ígéretei.

[...] Ezért kell támogatnunk azt, a most még csak gyerekcipőben járó mozgalmat, hogy a magánkönyvtárakat is tisztítsuk meg, legalább is a kormányzat „index”-e alapján. Legalább. De ki kellene szórnunk onnan a névlegesen keresztény, de a zsidó szellemiség emlőin felnevelkedett „körülmetélt gondolkozású” irodalmi „remekeket” is! [...]

*

Zsidei Barnabás

Az antiszemitizmus néhány oka

(Szent Korona, 1990. március 14., 10.)

[...] Még a mindennel közömbös emberek is tömegesen észrevételezik, hogy a fontosabb pozíciókban, a vezetésben, ahol ember sorsokról döntenek, zömével zsidók ülnek. A TV-ben is aránytalanul több a zsidó, mint a más fajú ember. Félreértés ne essék! Ezzel az észrevétellel nem tagadja senki a zsidók tehetségét, de ekkora értelmi különbség nincs a népfajok között! Az érvényesülés, a funkcióra való törekvés ekkora mértéke szül elégedetlenséget, ellenszenvet mind az egyszerű, kisebb

műveltségű, mind pedig a magasabb képzettségű emberekben.

Elenyészően kevés közöttük a fizikai munkás. A mezőgazdaságban is inkább az üzleti irányítás az esetlegesen oda került szemita profilja. Bányában egy sem izzad közülük, - vallják a szénporos bányászok. Aki nem vezetésben, zsiros állásban ügyködik, az legfeljebb kereskedő, felvásárló, de mindenképpen más emberből él.

Az előforduló, kedveltebb közéleti zsidó érdemeit is sajnálatosan elhomályosítja az a betegesen erős faji összetartás, ami a legnagyobb ellenszenvet váltja ki az emberekből. Ezt mutatják ki a tömeges felmérések. A protekcionizmus dívik közöttük - kizárólagos formájában. [...]

*

Szócs Zoltán

Rotschild és a tutajosok

(Hunnia Füzetek, 1990. 6. szám, 38-39.)

[...] Bary József hamar felismerte, hogy az alatt a 16 hónap alatt, amíg a per folyt, nem büntetőjogi, hanem politikai szempontok forgatókönyve alapján történnek az események. Mai szóhasználatuk úgy is fogalmazhatnák, hogy Eszláron egy olyan sajtósági koncepció pernek lehettünk tanúi, melyet nem a vádat képviselő államügyész, hanem a vádlottak koncepciói szerint manipuláltak.[...]

Bary József sok helyütt kifejti, hogy főleg 1883-tól kezdve már maga Tisza Kálmán miniszterelnök is egyre ingerültebben figyelte a hatalmas nemzetközi sajtó érdeklődés középpontjába került tárgyalást, amely Magyarország nemzetközi megítélése szempontjából is egyre kínosabbá vált: a zsidó sajtó a legkisebb kételyt sem hagyta olvasóiban, már a kezdetek kezdetén sem, hogy a vádlottak nyilvánvalóan ártatlanok az ügyben és csakis vallásuk, származásuk miatt vannak bírósági egzecíroztatásnak, sőt halálos ítélet rémének kitéve. Tisza Kálmán találkozott Baryval és a per minél hamarabbi lezárására kérte fel, sőt javaslatot tett a felmentő ítélet meghozatalára is. Tette ezt azért, mert akkor már presszió alatt állott, és zsebében volt az a távirat, melyet pénzügyminisztere kapott Rotschild Alberttől, a nemzetközi zsidó pénztőke egyszemélyi urától. Ezen a ponton a nyíregyházi bíróságot egy olyan terrorizálás érte, melynek megfelelőit majd csak jó 60-70 évvel később Rákosi Mátyás vörös diktatúrája alatt találjuk meg ismét hazai történelmünkben.[...]

Bármilyen feszülten figyeltem is oda, sajnálatos módon Elek Judit filmjében nem szerepelt Rotschild báró, még csak nem is utaltak rá, pedig végül is ő lett az egész per első számú főszereplője: bíró, koronatanú, ügyvéd, ügyész, paragrafus: az erő, aki

oda hatott, hogy a per a neki tetsző módon záródjék le. És számomra ez Tiszaeszlár üzenete, máig érvényes mementója, arra figyelmeztet, hogy a jogállamiság keretei a magyar társadalom bizonyos rétegei számára nem léteztek és nem léteznek ma sem. Ők azok, akik a mindenkori ügyeletes Rotschildig bezárólag maguk mögött érezhetik azt a sunyi szolidaritást, amelynek egyetlen célja saját sérthetetlenségük biztosítása. Tartom magam előzetes feltevésemhez, hogy nem történt gyilkosság, s így a felmentés indokolt volt. Nem az ítélet bánt engem, hanem azok a praktikák, amelyek elősegítették megszületését. Egy ország, amelynek bíráit külföldi pénzmágnások távirataival presszionálni lehet - nem független állam. [...]

*

CSOÓRI SÁNDOR

Nappali hold

(Hitel, 1990. szeptember 5-6., 6-7.)

[...] 1956. október 23-dika volt az egyetlen pillanat, amikor az országalakók zömének tájékozódó ösztöne jól működött.

[...] pártok születtek, kikiáltottuk a köztársaságot, megalakult az új parlament és a szovjet csapatok is elkezdtek lassú kivonulásukat az országból. 1956-ban tomboltunk, sírtunk örömmünkben, holott csak az ígérete hangzott eltávozásuknak! Hogyan lehetséges mégis, hogy ezekben a sikeres időkben a nemzet egyszer se tudott megállni valamelyik fordulónál vagy valamelyik magaslaton, s jó mélyet lélegezni a változások levegőjéből? Ezzel a lélegzettel- vérszerződés helyett - egységesülni, hogy utána a különbözősítés természetes határai mentén szétváljunk ismét.

Sokan ezt nem hogy nem igényelték, talán zavarta is volna őket. Együtt a nemzet? Miféle idejétmúlt óhaj ez? Volt aki ki is fejezte viszolygását: eddig a szocializmust kellett bálványozni, újabban majd a nemzetet kell? A nemzetet, amely nálunk nem egyéb, mint Horthy- emlékekkel kitömött zsák? A fülemnek olyan ez a hang, mint a porcelántányéron megcsikorduló kés hangja.

Egy szót se szólnék, ha valamilyen újabb kori erkölcsi elnyomorodás végösszege volna ez a vélemény. De be kell vallanom, hogy én nem erkölcsi elnyomorodást érzek mögöttem, hanem egészen másfajta érdeket, illetve világérzékelést. Mondhattam volna agressziót is. Hiszen mióta az eszemmel tájékozodom, észre kellettennem, hogy magyar vagyok. Szégyenkezniem kellene, hogy magyar vagyok. Szégyenkezniem, de nem a saját belátásom alapján, ami lehetne természetes is, hanem a kívülről irányított sugalmazások miatt: „Mi az, hogy magyar?” - hallottam

főlényesen visszakérdezni még magas értelmiségi körökben is. „És mi az, hogy hazafiság? Könnyek? Himnusz? Az ember már magán érzelmeit is rühelli, hát még az ilyen közmarhaságokat.”

Csak hívó hallgathat el úgy hangos ateista társaságban, ahogy ilyenkor én elszoktam csöndesedni. Tudniillik, akinek gondot okoz a maga megkeveredett, összevissza rugdalt magyarsága, az nem így fogalmaz. Ha támad is, elsősorban önmagát támadja. Ellenben, akinek csak a másiké okoz gondot, az mindig gunyoros, kötekedő, cinikus, kíméletlen s az ilyennek nincs mit válaszolni. Élnek, miért is ne élének sokan az országban, akik unják az örök magyar sirámokat: Mohácsot, Nagymajtényt, Világost, Trianont és még ezer másféle csapást. Lehet is unni őket - ettől, persze még nem tűnnek el a megoldhatatlan gondjaink közül. Különös, de addig, amíg a magyarsághoz természetes módon lehetett idomulni - akár beleolvadással, akár szellemi azonosulással - ezek az öröklött magyar nyavalyák nem zavarták, nem idegesítették - legalábbis érzékelhetően nem - például a századok óta velünk élő svábokat, cipszereket, sőt még a kiegyezés után betelepült zsidóságot sem. Adyt Hatványok, Révészok, Jászok, Ignóusok állják körül, s képességeik szerint osztozkodnak is gondjaiban. Azt hiszem, talán Ady ideje az az utolsó pillanat, amikor a nemzet kérdései, a magyarság kérdései még átélhető egzisztenciális és történelmi problémaként lobbanhattak föl a zsidóságban. A zsidóság például nemcsak a nyelvet, a nyelvben megüledett fájalmakat is megtanulta. A Tanácsköztársasággal, a Horthy-korszakkal, de különösen a Vészkorszakkal a szellemi-lelki összeforradás lehetősége megszűnt. Természetesen mindig voltak és lesznek is Szerb Antalok, Radnótiak, Sárközi Györgyök, Vas Istvánok, Harag Györgyök, Orbán, Ottók, Konrád Györgyök, Faludy Györgyök és Zala Tamások, de ahogy manapság egyre határozottabban érződik, fordított asszimilációs törekvések mutatkoznak az országban: a szabadelvű magyar zsidóság kívánja stílusban és gondolatilag „asszimilálni” a magyarságot. Ehhez olyan parlamenti dobbantót ácsolhatott magának, amelyet eddig még nem ácsolhatott soha.

[...] Antiszemitizmus és nacionalizmus? Ezek is inkább egy főlületesen megírt politikai színdarab főszereplői s nem a lelkeké, illetve nem a valóságoshelyzeté. Fegyveres csapatok helyett nagy habverőkkel fölszerelt különítmények járnak a közéletben s fölhaboztatnak mindent, ami segít eltakarni a megoldandó kérdéseket.

Ízelítőül mindössze csak egyet említek. Az úgynevezett nemzeti ügyet. A szabad demokraták és a magyar demokraták között ez okozza tán a legnagyobb feszültséget. Szabad demokrata barátaim - érzelmeik, ösztönük és eszük szerint is - legföljebb egy új politikai nemzet létrehozását tartják szükségesnek, amely avult érzelmek nélkül, hideg józansággal is megteremthető, jogi úton, közgazdasági és piaci okossággal.

Ha szabad lélekkel ítéljük meg a célt, el kell ismernünk, hogy egy olajozottan működő „praktikus haza” nem akármilyen alkotás.

Sajnos, egy ilyen gondosan megtervezett politikai nemzet nekünk csak félmegoldás lehetne. A külpolitikailag és belpolitikailag meghatározható állammal lenne csupán azonos és a kisebbségben vagy a szétszórásban élő magyarság kiszakadna belőle. Hozzávetőlegesen is legalább négy millió magyar. Bármilyen nehéz is, de kimondom: minket nem az különböztet meg szomszédainktól, hogy levertek, hanem az, hogy szétdaraboltak. Ebben a mostani új helyzetben ezt kell tehát lélektani és történelmi kiindulópontnak tekintenünk. Ami azt jelenti, hogy nekünk annak a Magyarországnak az eszményképét kell fölrajzolni magunk elé, amelyet első háborús leveretésünk utánegy „igazságos” Trianon meghagyott volna számunkra. [...]

Nem arról van szó tehát, hogy valakit is vagy valakit is ki akarok tagadni, rekeszteni a magyar nemzetből, hanem csak arról, hogy rendelt kötelességemnek tartom, hogy rámutassak: az új rendszer, a születő rend, nem lesz rend és nem lesz jó akkor, ha újra egy olyan csoport kerül hatalomra, amelyik valamely külső hatalom erejére támaszkodik, még akkor sem, ha ez a hatalom történetesen sokkal jobb és elfogadhatóbb, mint az eddigiek. [...]

*

Bujdosó Gyula
Megbékélést!

(Szent Korona, 1991. április 10., 2.)

[...]

Csak emlékeztetőül: kik voltak azok 70 évvel ezelőtt, akik hazánkra, népünkre, szabadították a bolsevizmust? Kun Béla, Korvin Ottó, Szamuelyi Tibor, Vágó Béla. Még véletlenül sem volt közöttük keresztény magyar ember. Ők a zsidók ültek tort a magyar nép fölött. 133 napon át! De ne hagyjuk ki a Horthy-féle 25 éves országlást sem. Történelmünknek ebben a szakaszában is a zsidók foglalták el a legfontosabb gazdasági, kulturális élet bástyáit. Gyárak, fontosabb üzletek, a művészet, a sajtó csaknem kizárólag ebben az időben a zsidók kezén volt. Talán ezért is tört fel olyan elementáris erővel a második világháborút megelőző években a zsidóellenes hangulat.

Sokan azt hittük, azt reméltük, hogy minden másképpen lesz a háború után. Reméltük, hogy a helyzet - tanulva a történelemből - merőben meg fog változni. Nem változott meg! A Moszkvából hazalődörgött négyesfogat - Rákosi, Gerő, Révai, Farkas Mihály - valamennyien zsidók - gondoskodtak arról, hogy a zsidók uralkodása - a kontinuitás - még véletlenül se szakadjon meg.

Kedves tollatragadók! Levélírók! Most ne háborodjanak fel és ne kapják fel a vizet,

de ki kell jelentenem, hogy a holocaust sokakat, nagyon sok zsidót jól jövedelmező vezető állásba segített. Azt kellett újra látnunk, azt kellett évtizedeken át eltűnünk, hogy holocaust ide, vagy oda - újra a fontosabb vezetőpozíciókat, újra és újra a zsidók töltötték be. És még ma is ők töltik be! Emlékezzünk csak! A Rákosi-féle belügyminisztériumban, de Kádárék alatt is a vezető posztokat zsidók töltötték be. Az AVH-ban még a verőlegények is a zsidók közül kerültek ki. De a többi minisztériumban is egészen a Főosztályig folyton, folyt csak zsidók jöhettek számításba.

Az EX-IMPEX vállalatok vezérigazgatói tisztét csaknem kizárólag az obláthok, a Keletről és Nyugatról haza települt zsidók töltötték be. Sőt ezeket a pozíciókat ma is többé-kevésbé uralják. Lásd még:

http://www.guo.hu/WORDPRESS/Laszlo-Hortobagyi_Gayan-Uttejak-Orchestra/By_The_Way/Economix/2017_Impexek_kora.pdf

Kedves levélírók - járjanak nyitott szemmel a világban. Látni fogják, hogy kik a nagy üzletházak, Centrum-kereskedések, ÁPISZOK, Szivárvány-Áruházak vezetői, vezérigazgatói: egytől-egyig zsidók. A kiszolgálók - olló-val a nyakukban - azok keresztény magyarok. Csak azért nem vállalják el ezt a posztot a zsidók, mert ott igazán dolgozni is kell.

[...] Ki kell jelentenem! Mi, itt élő magyarok - e hazának Árpád apánk ótajogos tulajdonosai - nem engedhetjük meg azt, hogy ebben az országban, ami hazánkban - más nemzetiségű állampolgáraink - bármilyen poszton döntő jelentőségű vezető-állást töltsenek be. Ez vonatkozik főképpen a sajtóra, a Rádióra, a Televízióra, az MTI-re! A sajtót, a Médiákat kereszténnyé, nemzetivé és magyarrá kell tenni. Ez lesz népünknek a következő legfontosabb lépése. És e kérdésnek a megoldását semmiféle mahinációval nem lehet elodázni. És ez a munka nem is kevés! Aki nem tud ezekkel a gondolatokkal megbékélni: döntse el hovatartozandóságát. Ha bárki is úgy döntene, hogy ez az ország, a jövő Magyarország, a mi országunk nem felel meg elképzelésének, hozzá segítjük őket a kivándorlásukhoz. A kibucok tárt karokkal várják a dolgos kezeket. [...]

*

Padányi Viktor
Néhány szó a zsidó katasztrófáról
(Hunnia, 1991. április 25., 2-9.)

[...] Az eltorzult német faji mitosz számlájának egyik legsúlyosabb és legtöbbször és legrészletesebben kolportált teherképe a zsidósággal szemben tanúsított embertelen, sőt sok esetben bestiális magatartás volt, amelynek, amellet, hogy a zsidóságot kollektíve mélyen megalázta, szerencsétlen zsidók tízezrei estek áldozatul.

[...] A milliós számok misztifikációja mögött a felháborítóan összezsugorodott valóságot végül is 11 esztendő után közölte a Nemzetközi Vöröskereszt, amelynek jelentése szerint a náci áldozatok száma 300 000 és ebben a számban benne vannak a nem zsidó náci áldozatok is. Vajon rájön-e egyszer majd avilág a bolsevista bestialitás és emberpusztítás egyre pontosabb ismeretében, hogy a nagy zsidó tragédiát illetően csak két eset volt lehetséges: vagy a bolsevizmust is terheli zsidó pusztítás, vagy a bolsevizmus, nem csak zsidókat pusztít. A milliós számra kivégzett zsidók rosszindulatú legendájával 100 millió ember erkölcsi és politikai számláját terhelték meg, s ennek a százmillió embernek a becsülete nem lehet közömbös a világ számára. De nem közömbös az sem, hogy túlzásoknak, a sok súlyos igazságtalanságon kívül, amibe jóhiszemű és tisztességes embereket hajszolt bele a propaganda, akik igazságos „visszatorlásnak” hitték azt, amit e miatt tettek, letragikusabb következménye az lett, hogy a propaganda állításokat maga a zsidóság is elhitte, sőt ma is hiszi.

[...] A zsidó katasztrófa helyes és igazságos megítélése azonban nem isszámszerűségi kérdés csupán, hanem erkölcsi és világnézeti és főleg lélektani kérdés is. Két erkölcs, két világnézet, kétfajta lélek kölcsönösen túlzásba vitt szembenállásáról volt szó a zsidósággal történetekben. És pedig nem is abban az értelemben, hogy melyiknek volt igaza, hanem egyszerűen a szembenállás tényében magában, mert hiszen a két önzés meg sem kísérelte tisztázni az igazságot. Az egyik egyszerűen érvényesülni akart, a másik meg nem akartamegengedni ezt.

[...] Egy nép a saját országában joggal érzi magát szuverénnek, s ha végét akarja vetni egy átlag 2-7 százalékos kisebbség gazdasági, kulturális uralmának, valamint közvetve ezeken át érvényesülő politikai hatalmának, akkor ehhez a legtisztább emberi és demokratikus joga van. Közép-Európa népeinek egész sora szemlélte egyre nyugtalanabbul azt a már két emberöltő óta fokozódó tünetet - ami egyébként már sokszor előfordult Európa 1500 éves története folyamán, és minden esetben a tünet drasztikusabb, vagy kevésbé drasztikus likvidálásához vezetett hogy a zsidóság gazdasági és ezen át politikai életében egyre jelentősebb szerephez jut, gazdasági erejénél és politikai hatalmánál fogva egyre nagyobb mértékben erőszakolja rá saját ízlését, formáit és kultúreszményeit, amelyeknek fejlesztésére és támogatására vagyoni túlnyomósága következtében intézményeket állíthat, orgánumokat irányíthat és saját maga által megszabott irányba, amelyeknek kifejezésére műveket és alko-

tókat segíthet érvényesülésre és műveket és alkotókat, s ezzel irányokat nyomhat el, s mindezek által a gazdasági, politikai és kulturális uralom tényét valósítja meg. Ez esetleg csak közvetve, vagy tudattalanul irányul a gazda népellen, vagy esetleg éppen abból a szilárd belső zsidó meggyőződésből folyik, hogy saját ízlése és formái jobbak a gazdanépénél, de mindenesetre ellene irányul, hisz minden nép a saját ízléséhez és formáihoz ragaszkodik, saját házatáján azokat követeli meg, s a zsidóság két évezred alatt úgy látszik, elfelejtett nemzetben és államban gondolkozni, ha negligálta ezt.

[...] Van azonban a zsidó tragédiának a zsidóság részéről egy aktív motívuma is. A zsidóság egy német győzelemtől nem sok jót várhatott. Már a háború kitörése előtt erősen kellett éreznie egy szociális evolúció antiliberalis korlátait éppen abban a tevékenységben, ami a zsidóság messze túlnyomó részének történelmi foglalkozása, sőt már-már faji lényege: a kereskedésben, amelyre fokozódó ütemben kezdtek szociális és nemzeti terheket és kötelemeket rakni, s ennek a tendenciának kiterjedése a többi közép-európai államokra logikusan volt várható. Németország tudta, hogy a zsidóság egy német faji alapon álló államba nem illeszthető bele, s tisztában volt ezzel a zsidóság is. Az egyetlen emberséges megoldás a zsidók kivándorlása lett volna, a Nemzetek Szövetsége azonban többek között ennek a megoldására sem tett kísérletet. Mikor aztán a háború megkezdődött, a tengelyhatalmak és szövetségesei ott álltak egy tekintélyes tömegű és nyilvánvalóan az ellenséggel tartó, annak győzelmét munkáló belső ellenséggel, amelynek elsőrendű egzisztenciális érdeke fűződött ahhoz, hogy az új rendszer ne erősödjék meg egy katonai győzelemmel, és amely ennél fogva a háború szempontjából feltétlenül és vitathatatlanul megbízhatatlan elemet jelentett.

Mi sem természetesebb annál, mint hogy a zsidóság Németország és szövetségesei ellen, vagyis az ellenfél érdekében dolgozott nem csak Németország és a vele szövetséges államok határain kívül, hanem azok határain belül is. És tárgyilagosan meg kell állapítani, hogy a maga szempontjából, erre minden oka meg volt. Sőt azt is meg kell állapítani, hogy a tengelyhatalmak legyőzése érdekében valóban komoly szolgálatokat tett és a szó szoros értelmében hadviselő volt.

Ugyanolyan tárgyilagosan meg kell azonban azt is állapítani, hogy ha egy állam polgárainak egy kis töredéke annak elbuktatásán dolgozik, aminek érdekében az állam többi polgára életét, véré, munkáját, nélkülözéseit, szenvedéseit áldozza, akkor ezt közkeletű szóval a világon mindenütt hazaárulásnak hívják és eszerint büntetik, különösen háború esetén, amikor ennek büntetése halál. És azt is meg kell tárgyilagosan állapítani, hogy ha ilyen ellen joga van az összes országoknak védekezni, akkor joga volt ehhez a tengelyhatalmaknak is, mert ha egy ország háborút visel, azt meg is akarja nyerni. Soha még az emberiség története folyamán

olyan furcsa állam nem volt, amely eltúrta volna, hogy ha egyszer háborúban van, legyenek olyan polgárai, akik a háború elbuktatásán dolgoznak. Az ilyen tevékenységgel szemben mindenütt és minden időben a legnagyobb felháborodással és a legbrutálisabban jártak el. Ehhez nem kell egy államnak diktatúrának vagy „nácinak” vagy - németnek lennie.

Mindezen túlmenően is, Németországnak és szövetségeseinek minden jó oka megvolt Oroszország és a bolsevizmus ellen harcolni, sőt minden oka és indoka megvolt a versaillesi status quo revideálására is, elvégre nemcsak az angolszász hatalmaknak, avagy a zsidóságnak van joga ahhoz, hogy a saját szempontjai és érdekei szerint gondolkodhassék és cselekedhessék. Hogy ennek a háborúnak érdekében a tengelyhatalmak és szövetségesei saját határaikon belül operáló ellenséges tevékenységgel szemben nemcsak indokoltan, hanem jogosan is védekeztek, ezt, ha képes lenne tárgyilagos lenni, még a zsidóságnak is meg kellene állapítania. Különösen amióta nyilvánosan beismerte a háború idején kollektíve tanúsított állampolgári hűtlenség bűnét.[...]

A külföldiek, a politikailag gyanús vagy katonai szempontból megbízhatatlan elemek összegyűjtése, együtttartása a könnyebb megfigyelés és ellenőrzés érdekében, szóval internálása a háború idejére, Angliában, vagy Franciaországban éppúgy ismert és alkalmazott intézkedés volt, mint az Egyesült Államokban, Ausztráliában, vagy akárhol másutt. S ez volt az alapja az ellenséges érzületű zsidóság koncentráálásának is a tengelyhatalmak szövetségi rendszerébe tartozó államokban, a háború idejére.

Más államokban azonban az internálás alá vont kategóriák létszáma megközelítően sem volt akkora, mint a tengelyállamokban lévő zsidóság százezres tömegei, amelyeknek rendészeti kezelése, elhelyezése és ellátása óriási terhet jelentett, különösen, amikor már az ellenséges bombatámadások következtében lepusztult lakás, élelmiszer és egyéb anyagok hiánya katasztrófálisan kezdett jelentkezni. Az ezekből a nehézségekből folyó hátrányokat, amelyeket kivétel nélkül mindenkinek viselnie kellett, természetesen elsősorban kellett viselniük a koncentráltaknak, mint a nehézségeket előidéző ellenséghez tartozóknak, akiknek ellátása a harcoló és dolgozó nemzet amúgy is szűkös fejadagjainak rovására történt. Ez a tény, még az ellenséggel együttérző zsidósággal szembeni felháborodás nélkül is önmagában is elég lett volna ahhoz, hogy a koncentrációs táborok lakói ne legyenek népszerűek. A növekvő háborús terhek és nélkülözés miatti kollektív ingerültség és a növekvőháborús szenvedély és általános elvadulás atmoszférájában a külön terhet jelentő internált zsidósággal való bánásmód türelmetlenségégre egyre inkább embertelenséggé torzult Németországban, s ennek a háborús pszichózison kívül egy különleges oka is volt.

A fokozódó anyag- és főleg élelmiszerhiány, amely kivétel nélkül mindenkire

kihatott, még a harcoló katonákra is, természetesen sújtotta legnagyobb mértékben a koncentrációs táborok ellenségként kezelt lakóit, asszonyokat, gyermekeket, akik a rideg és katonás fegyelem miatt is szenvedtek, még akkor is, ha ez a fegyelem különben nem volt igazságtalan és rosszindulatú. Az egyre romló táplálkozás, különösen a gyermekek számára éhezést jelentett, s az emberi nyomorúság látványa és a táborok fegyelmezésének riasztó kötelességei az emberibb érzésű elemeket elriasztotta az ilyen táborozólattól. Erre, a növekvő emberhiány miatt egyébként is a leghasznavehetetlenebb embereket osztották be. A humánus érzésű elemek elmenekülése ettől a népszerűtlen szolgálattól egy végzetes kontraszelekciót hozott létre, amelynek eredményeként a koncentrációs táborok szolgálata, vezetése, ellátása és fegyelmezése hovatovább másodosztályú emberek, alantas ösztönű kegyetlenkedők és nem kis mértékben, zsidók kezébe került. A folyton súlyosodó emberhiány következtében, a táborok rendőrségeit és egyéb funkcionáriusait a táborlakókból kiválogattott zsidókból egészítették ki, s ezek a Jupó-k (Jupo=Juden-Polizei) nemegyszer kegyetlenebbek voltak tulajdon fajtestvéreikhez, mint a németek maguk? A táborok adminisztrációjának zsidókkal való felhígításával egyszerre felütötte a fejét az élelmiszerekkel és egyéb ellátmánnyal azelőtt ismeretlen üzérkedés, a kiutalt anyagoknak a kinti lakosság körében való árusítása, csereberéje, baráti klikkek kedvezményezése, s mindez persze az amúgy is gyengén ellátott táborlakók adagjainak rovására. A felháborodás, a zendülések, a leleplezési akciók aztán kegyetlen megtorlásokat vontak maguk után főleg a tulajdon sorstársaikat nyomorgatók részéről. Adjunk mindehhez hozzá egy csomó szovjet fronton elvadult és orosz-zsidó politrukok és partizánok kegyetlenkedéseitől megvadult, bosszúért lihegő katonát, valamint azt, hogy a háborúval teljesen elfoglalt kormányhatóságokat nem nagyon érdekelte zeknek a táboroknak belső élete, s előttünk áll a „náci-bestialitás" egész története, annak minden elképzelhető borzalmaival együtt. [...]

A második világháborút lezáró párizsi békeszerződések külön rendelkezéseket tartalmaznak a zsidók személyét és vagyonát illetően, s ezzel a zsidókat egyszerűen kivették a legyőzött államok szuverenitása alól. A legyőzött államok polgárai egyébként jogilag, „ex-enemy" személyekként szerepeltek a megszálló hatóságok előtt, a német, magyar stb. állampolgárságú zsidók azonban „allied personok" voltak, különböző olyan jogosítványokkal amik az ex-enemy-knek nem voltak meg. A zsidók „szövetséges személyekké" nyilvánítása háborús tevékenységük alapján történt, s a legyőzöttek szempontjából ez a hazaárulás nemzetközi elismerése volt. Hogy mi lesz ennek a kihatása a jövőben, ma még nem lehet megmondani. A dologra mindenesetre nincs precedens Európa történetében. A háborúvesztés súlyos erkölcsi, jogi és anyagi következményeit viselő népek közvéleménye majd a szuverenitás

visszaszerzése után aligha fogja elismerni a zsidókat állampolgároknak, s a zsidókérdés ezzel új krízishez fog jutni Európában. [...]

*

CSURKA ISTVÁN

Rádió jegyzet a „Vasárnapi Ujság”-ban

(*Magyar Fórum, 1991. május 9., 4.*)

[...] Ugyan mit tehetett volna ez a szerencsétlen nép Trianon iszonyatos gerinctörése, 1944-45 két hadserege által való végig taposása, az ártatlanság és a nemzetért való nemes küzdelem első szovjet perctől való üldöztetése és a forradalom vérbefojtása, az iszonyatos magára maradás után. Nem lehet egy mérővel mérni a tömegek megalkuvását ezek után a nemzeti zsigerekben folyamatosan ott remegő katasztrófák után azoknak a gaztettével, akik ebben a helyzetben hajlandóak voltak a nép nyakára ülni és az idegen hatalom kiszolgálóiként előbb gyilkolni, majd liberáliskodni. Most mégis ezek mutogatnak rá unosuntalan a nélkülöző kisemberre: te is itt voltál, te is tartottad a markod, te is elfogadtad.

[...] A legkiáltóbb igazságtalanság az, hogy a változás haszonélvezői sokszor éppen azok, akiknek bűnös tevékenysége miatt a régi rendszert le kell váltani. A kiábrándultsághoz az is hozzájárul, hogy még nem látjuk kellő tisztasággal a rendszerváltozást megelőző éveket. Vannak, akik ezt a folyamatot úgy írják le, hogy ez a reformerők és az ellenzéki mozgalmak fokozatos térnyerése, előretörése volt, a párthatalom és a diktatúra pedig nem tett mást, mint visszavonult. Pedig ez nem egészen így van, mert az úgynevezett reformban már benne volt az, amit ma átmentésnek nevezünk és az ellenzékiességben a nem éppen üdvös kiegyezés. Nemcsak az ellenzéknek és a demokratikus törekvéseknek voltak akkor nagy népünnepélyei, temetései, október huszonharmadikái, hanem a régi rend elitje is bizvást ültetett volna tort egy-egy átalakulási törvény megszavaztakor, egy-egy sikeres vezetői prémiumfajta bevezetésekor.

Mire a rendszerváltozás első nagy felvonására, a tavalyi választásokra ráesett a függöny, addigra a Kádár-rendszer bunda burzsoáziával összefonódott nomenklatúrája, pártelitje készen állt a piacgazdaságra: hatalmasan megszédte magát. [...]

*

Balczó András

A sikerről

(Magyar Fórum, 1991. december 5., 9.)

[...] Nehéz sikerről beszélni egy sikertelen nemzetnek. A nyájnak pásztorokra lenne szüksége. Az elmúlt évtizedekben leváltották a látó embereket, vagy felszólították őket: „Ha használni akarsz a nyájnak, hunyd be a szemed és ígérd meg, hogy nem mondd ki a legfontosabbat! Látod te is, hogyha széllel szemben csinálod, bűdös és foltos lesz a reverendád. Ezt finoman tovább kell adnod, mert tudod, hogy tisztaság fél egészség.” A megalkuvásaiktól vakult eleink által vezetett tízmillió szerencsétlenből „riadó, szennyes, kerge nyáj” lett. Most például a parlamenti demokrácia álnéven működő parlamenti smafutól reméli sorsa jobbrafordulását.

A faji alapon elkülönült zsidó kisebbség - hitetlenségünkre méltán alapozva - úgy megoldotta a magyar kérdést, hogy le a kalappal. Önvédelmi harcaikban lassan a mi nemzetünk pusztul. A legyőzetést szimbolizálni kellene. Ahogy József Attiláról, Bajcsy-Zsilinszky Endréről csak ülő szobrot engedtek készíteni annak idején, az Aradi Vértanúkról mai napig semmit, úgy a jószándékú magyar szenátoroknak vásárolhatnának száz-kétszáz fehér botot. A becsületes zsidó hányad pedig - Jézus hatalma híján - képtelen megakadályozni véreit sátáni játszmáikban. Nem tudják, hogy a „hazugságnak és gyilkosságnak atyja” - akitől eredményesnek tűnő eszközeik miatt elszakadni nem szándékoznak - őket, a választott népet tartja elsősorban elpusztítandónak, úgy járnak, mint az a stoppos, aki a reá vadászó gyilkos kocsjába keredzkedik be. [...]

*

CSURKA ISTVÁN

Helyszíni közvetítés

(Magyar Fórum, 1991. december 12., 2.)

[...] Ha egyszer a régi világ főszereplőinek és ebből következően magának a rendszernek az volt az alaptulajdonsága, hogy kvázi volt, hogy nem az volt, aminek mondta és mutatta magát, hanem a dolgok mélyén valami egészen más, rejtett, titkos tartalom volt bebunkerozva, akkor most az a feladat, hogy végre olyan világot teremtsünk, amelyben a személyek és a dolgok és intézmények azok, amik.

Ennek egyelőre külső és belső akadályai vannak. A külső akadály az, hogy nem tudjuk megítélni: mi történik a világban, forradalom vagy puccs, valódi változás vagy

átmentés.

Románia esete nyilvánvaló. A történet ott most arról szól, hogy hogyan lehet még a gerjesztett drámában megszerzett kicsiny jogokat, szabadságtöredékeket is visszavenni emberektől és a népektől. A nyári szovjet puccsról egyre több helyen írják meg, hogy mesterien előkészített villámtréfa volt, a háttérben olyan szereplőkkel, akik a szovjet-amerikai folytonosság fenntartásának biztosítékai és Gorbacsov hű támaszai. A puccsisták felső vonala alá beszereltek egy Gorbacsovot biztosító második vonalat, amely szakszerűen hatástalanította a megmozdulást és a színjátékkal megszabadultak a legterhesebb öreg bolsiktól, de meg is előztek egy valódi forradalmat, amelyik elsöpörte volna Gorbacsovot és az Amerikával kapcsolatban álló szovjet vezetést. Mindebből csak egy következik: a titkosszolgálatoknak van egy világméretű együttműködése, az ugyanilyen méretű birkózásukkal egyidőben. Ma már képesek forradalmakat csinálni, álpuccsokat rendezni, kormányokat buktatni és életben tartani. Ha ehhez még hozzávesszük, hogy a multinacionális nagyvállalatoknak mekkora túlsúlyuk van a világgazdaságban s mennyire rejtetten képesek befolyásolni a politikai folyamatokat, akkor be kell látnunk, hogy az a törekvésünk, hogy a dolgokat annak lássuk, amik, abba az akadályba ütközik, hogy a dolgok nem mindig azok, amik. Látunk egy előadást, tudjuk, hogy meg van rendezve, sejtjük, hogy mi is bele vagyunk rendezve, de miért ül mellettünk a feleségünk és miért hálnak meg a színészek...? [...]

A megosztottság most is a baj gyökere. Nem a pártok szerinti vagy a világnézeti megosztottságról van szó természetesen. A pártok olyanok, amilyenek, s maga a többpártrendszeres demokrácia is csak egy múló rosszulléte a modern társadalmak fejlődésének, amelyet az információ szétterjedése a jövő évtizedekben minden bizonnyal ki fog purgálni a civilizált társadalmakból. Ugyanakkor a diktatúrák utáni korszakokból ezt a múló rosszullétet nem lehet kiiktatni, mert sehol a világon nincs készen másik, gyakorlatban is használható és gondolatilag megalapozott társadalom-újjáépítési terv. Ezen át kell esni.

A nagy megosztottság az önmagunkhoz való viszonyunk tekintetében áll fenn közöttünk. Akarunk-e, merünk-e magyarok maradni és szembe merünk-e, szembe akarunk-e nézni a magyar sorsunkkal. A megosztottság ennek a kérdésnek a két pártján sorakozik fel. Milyen lesz, milyen legyen az az ezután pártkanyaró után kialakuló, vagy visszamaradó magyar nemzet, amelyik majd megérkezik a most még hasonlóképpen képlékeny európai újjászerveződésbe. Legyen jellegtelen, idegen bálványokat imádó, tartás nélküli, szolgálat és alamizsna elfogadására készen álló, vagy ha megviselt is, de gerinces, magabízó, kopott, de öntudatos az idegeneket készséggel befogadó, de otthonának mégiscsak ura és gazdája?

[...] A nemzet egyik, a felső része, az idegenszerű, a mohó és kapzsi része elnézte a milliók nyomorát, hazátlanságát a hazában, a kiszolgáltatottságát és a jövő nélkül maradását. Az újabb tragédia ebből lett. Európa egyik legveszélyeztetettebb népe vagyunk. '56 után, a forradalom leverésével újra átértük a ketté hasadást, amikor akadtak magyarok, akik hasznot mertek húzni az idegen hatalom nemzetet letaglózó, legyilkoló gonoszságából, de ez a második huszadi századi tragédia mégsem döntötte le a lábáról a magyarságot, hanem bizonyossá tette: így megosztva nem élhet ez a nemzet. [...]

*

Csurka István Helyszíni közvetítés

Egy hét összefüggései

(Magyar Fórum, 1992. június 4., 2.)

[...] Maffiásodik a magyar társadalom, harsánykodnak a privatizáló függetlenkék. A népet ez sérti legjobban. Sérti, de hallgat és tűr. Sajnos.[...]

Horn Gyula újabb kitüntetést kapott. Ezúttal a német Szabadkőművesek méltatták elismerésre. Egy kommunista a szabadkőműves páholyban, ez már döfi! Igen, a világ iszonyatosan maffizálódik. S próbálj csak célzást tenni a bolsevizmus-liberalizmus testvériségre, mindjárt neked rontanak, hogy antiszemita vagy. Te itt csak arra vagy jó, hogy gratulálj - a vakolókanalat félretéve. Az MSZP-nek immár van keresztény tagozata, fraternizál az MSZOSZ-szal, támogatja az úttörőket, kezd belejönni a szocdemiségbe, mint kiskutya az ugatásba, és íme, most már él a szabadkőműves kapcsolata is. Egyetemes párt. Minden van benne. Minden, ami kell a nép megszédítéséhez a hatalom visszaszerzéséhez. Becsület és dicsőség, Isten, haza, szabadság - az MSZP-től minden belefér. S csak a régi vattás egyenruha korcaiból pattanki néha egy-egy kicsi piros bolha. [...]

*

Csurka István

Néhány gondolat a rendszerváltozás két esztendeje és az MDF új programja kapcsán

(Magyar Fórum, 1992. augusztus 20., 9-16.)

[...] Talán csak Kínában és Japánban látható valami tervszerűség és következetesség, és az izraeli politikának van meg a maga egyirányúsága. Kínát áthatolhatatlan tömegei, évezredes zártsága, életformájának egyszerűsége teszi és teheti magabiztossá. Kína van, Kínát csak tudomásul lehet venni, mint magát a Földet vagy

a tenger hullámzását. Japánt hasonló tulajdonságai mellett népének a munkához és a kötelességekhez való rendkívüli viszonya, és ebből következően a roppant mértékben felhalmozott munka-tőke teszi erőssé, öntörvényűvé. Izraelt pedig az állandó veszélyeztetettség abroncsolja össze, a politikának és a nemzettudatnak állandó eleme a megelőzés.

[...] Pénzügy, bankrendszer, Nemzeti Bank, a nemzetközi hitelező rendszerhez tartozás, illetve az attól való függőség ebben az utolsó reform kommunista szakaszban vált olyan meghatározó elemévé a változásnak, amin nem lehet változtatni.

[...] Egyszer majd kiderül talán, hogy mennyibe került a magyar társadalomnak az a majdnem két év, amire sikerült a kommunista-liberális folyamatosság letéteményesét, Surányit kicsapni. Persze, ezzel a pénzügyi szféra koránt sincs rendbetéve.

[...] ...a Magyar Demokrata Fórumot éppen az a felismerés hozta létre, hogy kell, mindenképpen kell a magyarság hatalmi kerítéseken kívül kujtorgó, soha meg nem szervezett rétegeinek egy saját szervezet, amelyet nem valami nemzetközi érdekcsoport szolgálatára és nem is a már hatalomban lévők átmentésére hoznak össze, hanem közvetlenül a magyarság sorskérdéseinek a megoldása érdekében.

Az antiszemitizmus vádja az első perctől kezdve árnyékként követi a Fórumot. Ez ellen a vád ellen a kormány is folyamatosan védekezni kényszerül. Azt, hogy az MDF-ben antiszemiták vannak, nem a demokratikus ellenzék által ki, hanem csak örökölte az Aczél-féle agit-propon működő éceszgéberegőtől.

Elég a történetet '45-től újra levezetni. Akkor a német megszállás után iszonyatosan megtizedelt, Magyarországra visszatérő, vagy a bújkálásból előmerészkedő magyar zsidóknak egy jelentős része a kommunista pártban látta az egyetlen biztosítékát annak, hogy nem térhet vissza még egyszer a '44-es hezhasonló állapot, és újra lehet kezdeni az életet. Ennek nemcsak az volt az oka, hogy a hatalmat a kezébe kaparintó moszkovita négyesfogat minden tagja zsidó volt, hanem még inkább az, hogy az itthoni baloldal, a kommunista maradvány is az egykori liberális polgári zsidóság anyagi támogatását élvezte. Összenőtt vele, egyáltalán nem volt ritka a nagypolgári családokban a kommunista ifjú, aki apanázsa egy részét pártcélokra költötte.

[...] Az, hogy már Lakitelek másnapján megjelenhetett New Yorkban az MDF antiszemitizmusát taglaló írás - valójában egy fenyegető figyelmeztetés-, az nem tudható be pusztán a demokratikus ellenzék jó kapcsolatainak, gyorsaságának. Ehhez együttműködésre volt szükség az akkori, már leírt banki összeköttetésekkel, a konzulátussal és a sokkal korábban kiépített titkos vonalakkal.

[...] Az Aczél nevével fémjelzett hálózat az újkori magyar történelem legravaszabbul és legalaposabban összeszerkesztett politikai, gazdasági és pénzügyi televénye. Nemzetközi kapcsolatai minden égtájra kiterjedtek, belföldön pedig semmi sem történhetett nélküle. Emberei révén nemcsak rálátása volt a titkosszolgálatokra és a belső elhárításra, hanem a közvetlen irányítása alá tartozott még olyankor is, amikor látszólag háttérbe volt szorítva pártjában, úgy ragadt rá Kádárra, mint a pióca, és ezzel a legfontosabb döntéseket tudta befolyásolni. A módszere az volt, hogy előbb kíméletlenül lehetetlenné tette az értelmiségit, akár tudóst, akár művészt, majd amikor vagy megtört, vagy a gyötrésnek már nem volt politikai haszna, ő „nyúlt a hóna alá és” a „párt-bal-szárnyával szemben” ő segítette hozzá az alkotómunka lehetőségéhez. A háttérben ő rakatta fel a bilincseket, ő irányította a tiltásokat, de ő adta a kitüntetések. A gépezet ma is működik, a lekötelezettek serege végtelen.

(Egyszer majd, egy nyugalmasabb időben talán valaki megírja, hogyan mozog a magyar társadalom testében az az ejtőernyős csapat, amelyik szükség szerint hol Galilei Kör, hol polgári liberális gondolkodók folyóírata, majd KunBéla és Szamuely Tibor gyilkos terrorlegényeivé lépnek elő, majd moszkovita emigráció lesz belőlük, akik Bécsben és Berlinben székelnék, majd itthon pártolják halálra József Attilát. Ez a csapat mindig változó alakban, mindig elítéli az előzőt, miközben folytatja, s ezzel ott van minden nagy társadalmi változásban. De hát, ez most nem ide tartozik.)

[...] Az elnök megtagadja a kinevezési okmány aláírását, mert a hivatalba lépő alelnökök szétvetnék azt a jogellenesen, törvénytelenül felépített intendánsi rendszert, (ti. a magyar televízióban - a szerk.) amelyik a kormányellenesség és a paktumba beépített nómenklátúra-biztosítékok tartozéka. Göncz nem-et mond, mert a háta mögött állók, a kommunista, a reform kommunista, a liberális és a radikális nómenklatúrások, a párizsi, a New York-i és a TelAviv-i összekötők ezt parancsolják neki.

[...] A nómenklátúra internacionalista vezető stábja rájön, hogy ha az MDF-nek meghagyja a nemzeti értékek szolgálatának nehéz küzdelemben megszerzett privilégiumát, azokat a tekintély-haranglábakat, amelyeket a rendszerváltozás előtt már megépített, a határainkon kívül élő magyarok szeretetét, egyszóval, ha meghagyja, hogy az MDF a nemzeti-keresztény-közép, akkor az MDF feltámadhat. Ezért tehát ösztűz mindenre, ami nemzeti, népi és magyar. Lejáratni a hagyományt, kidobni a közös kincseket, korszerűtlennek nyilvánítani mindent, amit népi kéz teremtett és megalázni, állásából kivetni mindenkit, aki vállalni meri magyarságát. Féktelen terror kezdődik, újságban, tévében, mindenütt, ahol a magyarság megvallása a működés

része lehet.

[...] A mai úgynevezett liberálisok és általában a magukat baloldalinak mondók az 1945-ös demokrácia szintjén szeretnék rögzíteni a mai szabadságot, nyilvánosságot, demokráciát, amikor egy maroknyi német bérenc, gazember nyilas miatt az egész jobboldali gondolkozású magyar értelmiséget, meg a valóban demokratikus középosztályt, a népieket és a történelmi osztálytagjait egyetlen mozdulattal meg lehetett bélyegezni: „jobboldali”, „reakciós” és a hatalmat a választások eredményétől függetlenül meg lehetett ragadni.

Ezért van bedobva a köztudatba a „keresztény kurzus” fogalma, ezért nem átalják a legreakciósabb román szóhasználatot, a „Horthy-fasizmus”-t felújítani. Itt akarják lehúzni a redőnyt. Márpedig egy valóban független nemzeti újrendeződésnek az egész saját történelem rendelkezésre kell álljon folytatandó és tanulságokkal szolgáló alapként. Nem állhat a nemzeti folytonosságérzet és az önazonosítás útjába egy, a saját ezerszer szétrágott marxista elméleteit mormoló, de közben hatalomvágyó csapat az egyik magyar korszakot elhallgatandónak, törlendőnek nyilvánítva, a másiktól pedig, amelyet ő magafelé mutatónak lát, a politikai kuplák százait költve. Nem úgy van az, hogy mindaz, ami 1867 előtt, a nagy galíciai bevándorlás előtt történt, az mind „romantikus” és egy másik, „még nem igazi” nemzet feledhető történelme, nem, hanem éppen fordítva! Árpádig s tovább visszamenőleg minden fontos, mert mindebből együtt, kunokkal, tótokkal, románokkal, szászokkal, svábokkal és zsidókkal együtt lettünk azok, amik ma vagyunk és jövőt, függetlenséget, megmaradást csak erre építhetünk.

[...] Nem tervhivatali asztaloknál készült közgazdasági patronokra vanszükség, hanem magyar, népi-nemzeti alapú gazdasági politikára. Ezen múlik az életben maradás. Nincs más szentség, csak a nemzeti érdek. Nem szabad tehát kiadnunk a nemzeti érdek megfogalmazásának jogosultságát, amit megszereztünk és újra meg kell szerezünk.

Nincs tehát semmi alapja a konszenzussal való csibészkedésnek. A konszenzus a nómenklatúra legújabb hatalomban maradási jelszava. Rá még csak hivatkozni is halálos veszedelem. Ezért eleve hibás minden olyan elképzelés, amelyik a nómenklatúrávalvagy a már burzsoává vált nómenklatúrával kacérkodik és annak a szövetségét keresi. Hiú ábránd. Ezt a szövetséget előttünk már megkötötték. Ez a nómenklatúra változó alakban 1945 óta van uralmon. Az MDF ez ellen szerveződött meg. Nem egyszerűen a Kádár-Aczél-rendszer ellen és nem is a „kommunizmus” ellen, hanem ennek az alak- és színváltoztató, rendszereken és korokon átívelő, a magyarságot, a népi tömegeket mindig csak felhasználó uralmi folytonosságnak a megszüntetése volt és lehet ma is a fő cél. Ha mi ezzel a nómenklatúrával szövetséget

kötünk, akkor az a rendszerváltozás konkrét megtagadása, cserbenhagyása. Azt jelentené, hogy gyermekeink és unokáink életét dobjuk oda a százfejű hidrának a szájába.

[...] Igazságérzet nélkül egyetlen egy társadalom, nemzet, de még egy primitív törzs, vagy egy állatfaj sem létezhet. Az igazságérzet és az igazságtétel az a funkciója az organizmusnak, amely megakadályozza, hogy a közösségellenes egyedek, csoportok, sejtek beférkőzzenek a közösségbe, a szervezetbe és ott kifejthessék romboló munkájukat. Uralmunk (?) két éve alatt az igazságérzet helyébe a gyomor nedvek követelő nihilizmusa és a demagógia máglyáján elfüstölt relativizmus érkezett meg a magyar tudatba. A már említett pillanatnyiság, a kielégülés azonnali követelése és a másokra mutogatás terjeng a magyar valóságban.

[...] Az új század és az új helyzetek a magyarság elé új lehetőségeket és új veszélyeket emelnek. Az alapkérdés persze az, hogy lesz-e a színen egy olyan új magyar nemzedék, amelyik el tudja hárítani ezeket az új veszélyeket, avagy élni tud ezekkel az új magyar életteret teremtő lehetőségekkel. Nekünk idősebb magyar demokratáknak csak az a feladatunk, hogy ezeknek a nemzedékeknek a tudatosodását és pozícióba helyeződését kimódoljuk. Ehhez szét kell vernünk minden defetizmust.

[...] Nem lehet meghátrálni tovább a tény előtt, hogy bizony a romlásnak genetikai okai is vannak. Tudomásul kell venni, hogy túlságosan hosszú ideje élnek velünk együtt hátrányos helyzetű, sőt halmozottan hátrányos helyzetű rétegek, csoportok, amelyben a természetes kiválasztódás szigorúsága nem működik, mert nincs is értelme. A társadalomnak most az erős, életképes, munkára és teljesítményre szerveződő családokat kell támogatnia és őket kell érzelmi mintaként beállítani. Nagyon kell vigyázni arra, hogy a vagyoni különbség és a születés ne jelenthessenek már a kora ifjúságban felismerhető, a gyermekeknek életre szóló sérülést okozó hátrányt és előnyt. Nem lehet, hogy egyetlen egy tehetséges gyermek is a másodrendű állampolgár sorába induljon el, lemondóan és kora vénen.

A szocializmusnak volt itt egy soha meg nem valósított, sőt az ellenkezőjére fordított, népnek szóló oktatási politikája, a népből merítés elve. Ezt nem lehet megtagadni. Igenis a népből kell meríteni, minél mélyebbről és minél többet. Csak így alakulhat ki az az erős nemzeti középosztály, amelyik megtartja az országot, a hazát. [...]

Bonus Text

Kedves Zsidó!

Hosszas gondolkodás után úgy döntöttem, adok még egy esélyt a kapcsolatunknak. Megpróbálom a problémáimat úgy elmondani, hogy megértsd. A lehetséges

megoldásokat belátásodra bízom. Arról viszont biztosítalak, hogy a problémáink hamarosan megoldódnak. Így vagy úgy.

Gondolom, nem kell külön magyaráznom, hogy feszültségek vannak közöttünk. Mindig igyekeztem befogadó módon viselkedni Veled, de ezzel rendre visszaéltél, és mára teljesen ránőttél az életteremre. Nem szeretnék külön hosszas magyarázkodásba kezdeni arról, hogy én nem vagyok "fasiszta". Tudod Te azt jól. Azt is tudod, hogy bárhol a világon képes vagy magad ellen mérhetetlen ellenszenvet kivívni. Éppen ezért kitaláltál egy nagyon okos szót: antiszemitizmus. Mondj még egy népet bárhol a világon, aki külön szót alkotott az őt érő ellenszenvre. Ne is gondolkodj, nincs ilyen. Tudod, valamiért Rajtad kívül egyetlen népnek sem volt erre szüksége.

Többszintű problémáim vannak Veled, de mindegyik szint a mértéktelen kapzsiságotra vezethető vissza. Persze, persze, általánosítok. Valamiért Veled szemben minden korszakban, minden országban általánosítottak az emberek, amikor azt tapasztalták, hogy nem szabad Téged pénz és hatalom közelébe engedni. Nyilván ártatlan célpontja voltál az előítéleteknek évszázadokon át, szerte a világon. Na hagyjuk, ez genetika, barátom. Én is ismerem a mentalitásodat, és Te is jól tudod, hogy így van.

Mégis magyarázkodom egy kicsit, jó? Nem, nem vagyok "náci". Nem kívánom a halálodat, sőt, féltelek tőle. És félttem a tisztességes, becsületes embereket, akiknél lassan elszakad a cérna, és eléred náluk, hogy a halálodat kívánják, netán tegyenek is érte. Talán naiv vagyok, de hiszek a megváltoztathatóban. Ezért e levél.

Mik a problémáink?

Az újkor derekán, egy óvatlan pillanatban valaki pénzközelbe engedett Téged. Meg is pecsételte ezzel világunk sorsát. Burjánzani kezdtek a pénzváltók, bankárok, érmekezeskedők, akik igyekeztek a pénzrendszert az emberiség ellen, s a maguk hasznára fordítani. Egymást segítették hatalmi pozíciókba a politikában, iparban, gazdaságban. Ez persze nem baj, barátok közt ez természetes. Ha jól működne a rendszer, nem is zavarna senkit, hogy mára már mindenütt Ti vagytok a ranglétra csúcsán. Komolyan, kit érdekelne, hogy ki irányít, ha egy tökéletes jóléti rendszer van kiépítve az emberiségnek?

A Ti rendszeretek nem lehet tökéletes, sőt életképes sem. A kapzsiságok miatt.

Amint megjelentetek a színen, rögtön megszűntek a céhek, jött az ipari forradalom, a tömegtermelés, a fogyasztói társadalom, a hitel, a kamat, a tőzsde, a profit, az iparosított háborúk, a munkanélküliség, a környezet leépítése, a világ sorsának gögös forgatása. Mára rajtatok kívül mindenki nincstelenné vált, és csak a szerencsések kiváltsága, hogy még robotolhatnak az önfenntartásért.

Még akkor sem haragudna senki, ha véletlenül szúrtatok volna el valamit, és ezért lenne ma káosz a világban. De sajnos nem így van. A világ jelenlegi helyzete egy átgondolt, szisztematikusan felépített folyamat eredménye. Ezt tették az emberiség asztalára.

Most fogod kimondani azt a szót, hogy összeesküvés-elmélet. Ez is majdnem olyan okos szó, mint az antiszemitizmus. A hatása szinte ugyanaz. Azért én adnék néhány támpontot eme kifejezés elkerüléséhez.

Egyrészt (kitalálom!) kérdéses részedről, hogy mindez zsidók műve. Olvasgass a közismert iparmágnások, bankárdinasztiák viselt dolgairól, arról, hogy ők rángatják dróton a politikát, a pénzpiacot, médiát, mindent. Ezen személyek neve roppant beszédes lesz számodra, ahogyan számomra is az. Mind zsidók, kivétel nélkül. Ahogyan ma már nem is teszel a híradók végére stáblistát. Ha az emberek végigolvasnák a sok zsidó nevet, rájönnének, hogy manipulatív hazugság mindaz, amit hír gyanánt eléjük raktok.

Másrészt, ha az ember picit beletúr a történelem kevésbé hangoztatott, netán eltitkolt momentumaiba, hamar kiderülhet, hogy az összes újkori háborút Nektek köszönheti a világ. Ott vagytok minden ország döntéshozó szektorában, és ügyesen keveritek a lapokat. Kiválasztjátok azon országokat, melyek nem hajlandóak fejét hajtani tőkéték előtt, vagy netán fogatok fáj természeti adottságaira. Régebben ilyen országokat ugrasztottatok össze, hogy (természetesen) bankáraitok hitelezhessenek ezen országoknak "baráti" kamatra. Ma már van saját bábotok, az USA, melyet bármely makacskodó közel-keleti ország nyakába tudtok ugrasztani. Ma már van még egy okos szavatok erre: terrorizmus. Az utóbbi évtizedben túl sok "diktátor" hunyt el fura körülmények között, nem igaz? Dúskáltok a kifejezésekben, melyeket azokra használtok, akik nem akarnak Titeket. Van ugye az antiszemita, a náci, a fasiszta, a terrorista, a diktátor. Mindig akad jó ok, amiért gyűlölni lehet őket, de Titeket nem szabad, ugye?

Harmadrészt ott van a magyarság bőrén is érezhető pénzháború. Azt nehéz lenne a világ felé elmagyarázni, ha hazánkat fegyveresen megtámadnád. Hiszen nem ártunk mi senkinek. (A palesztinok sem, de erről később.) Felvásárolod hazánkat, megveszed a gazdaságunk építőelemeit, hogy lerombold, lakosságát eladósítod, házából kilakoltatod, és ha jól tudom, már úton vannak a zsidó telepések ezekbe a lakásokba.

Lássuk, Te hogyan értelmezed a történelmet! Számodra csak két dolog létezik. Volt Ábrahám, és volt a holokauszt.

Ábrahám szent népe vagy, mely az emberiség fölött áll. Mit emberiség? Gójok, lelketlen állatok, barmok. Hited így említi őket, mindenkit, aki nem zsidó. Komoly

szabályrendszert tartalmaz hited arra vonatkozóan, hogy az állati szintre sorolt emberiség fölött milyen vélt hatalmat gyakorolhatsz. Egy baj van ezzel. Ilyen szabályrendszer nem származhat a szeretet Istenétől. A hited egy hazugság.

A történelmed második pontja a holokauszt. Megint magyarázkodom, jó? Nem tagadom a holokausztot. Vitatom azt. Tudom, hogy már törvény védi a megmásíthatatlan sztoridat, és börtön jár a kérdésekért is. De valamiért ragaszkodom az igazsághoz. Túl jó üzlet ez neked ahhoz, hogy történelmi tényként elfogadjam. Most nem szeretnék belemenni a boncolgatásába, hiszen egy könyvet tudnék írni erről. Egy apróságot azonban mégis megemlítenék.

A kezem ügyébe került egy Vörös kereszt által kiadott jelentés a holokauszt áldozatairól. 271.000 áldozatot említ, melyek jelentős része járványokban halt meg. Úgy érzem, ez nagyon nincs pariban az általad emlegetett hatmillióval. Valami elfogadhatót mondanod kellene. De lehetőleg ne azt, hogy a Vörös kereszt egy náci szervezet.

A holokauszt a Te véres kardod, melyet körbehordasz hetente a világban, ez lett egyik fő érved, ha vitáznod kell valakivel.

Lapozzunk a történelemkönyvben! '56-ról mi jut eszedbe? Igen, igen, arról beszélek, amiről még ma sem nagyon szabad a magyarnak. Tudod, nem volt elszámoltatás, felelősségre vonás, a nemzetünk hóhérjai (akik még élnek) luxusnyugdíjat kapnak... Hiszen így egyeztetek meg anno a "rendszerváltókkal". Arról beszélek, amit dr. Dénes Béla, az ÁVÓ/ÁVH főorvosa maga is bevallott a Hatikva c. lapban, miután elmenekült hazánkból a felelősségre vonás elől. Idézem Neked, jó?

“Akármilyen kínos is, de meg kell írni, hogy nemcsak Rákosi, Gerő, Farkas és a moszkovita tábor vezetőinek jelentős része volt zsidó, hanem jóformán száz százalékig zsidókból állt az ÁVH nyomozógárdája is. És az 1945 utáni egyre erősebben élesedő antiszemitizmusnak ez az oka.”

Kínos. Tudom. Nem is fűzök hozzá semmit, jó?

Te most Palesztinában mit csinálsz? Immár évtizedek óta, a "művelt Nyugat" hathatós támogatásával tömeges népirtást hajtasz végre. A holokauszt-kampányod egyik fő szlogenje a "SOHA TÖBBÉ". Közben a világsajtó hallgatásával, és az alternatív (te úgy hívod, hogy fasiszta) hírportálok közvetítésével világszerte ismertek az emberiségellenes háborús rémtetteitek. Hát milyen emberek vagytok ti?

S mindeközben múltbéli és jelenkori üldözöttségedről harsogod tele a médiát, az emberek fejét. Igazad van, akkor lelkesebben bánják meg nemlétező bűneiket, és tejelnek. Mindent megengednek neked, mert még csak véletlenül sem szeretnének azonosulni a démonizált "fasizmussal".

S végül részemről egy beismerés. Végig általánosítottam. Tudom. Szándékos volt.

Nektek hála, én most egy személytelen, gőgös és lekezelő rendszerben élek. Hozzászórtam már az uniformizált dolgokhoz. Tudom. Tudom, hogy vannak tisztességes zsidó emberek is, de a levelem nem nekik szólt, hanem Neked. Nem vizionálok. Valóság az, hogy amit ma a Mazsihisz sóhajt, abból már holnapra törvény, vagy miniszter(elnök)i intézkedés lesz.

Nem lesz ennek jó vége. Nem fenyegetőzöm, hanem aggódom.

Tűzvigyázó